വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE

QUARTERLY MAGAZINE.

൧ാം ലക്കം.	കൎക്കടകം. ൧൦൩൯.	൧ാം പുസ്തകം.
No. I	JULY. 1864.	Vol. I

KERULA IN THE OLDEN TIMES.

The revelations of Physical Geography on the deeply interesting subject of volcanic agency, especially when taken in connection with one of the highly poetical legends of Parasu-Ráma contained in the Brahmánda Purána, and to which we shall call attention presently, would seem to find a remarkable illustration on the shores of the Malabar Coast. We have been led to this subject from seeing a notice in the public prints, of a phenomenon, which occurred the other day at Pertabgurh in the Chindwarra District in Central India. A hill of considerable size has just subsided in one night into a lake, leaving us no room to doubt, as those who describe it say, that, having been of volcanic origin, it has sunk into the chasm from which it was once upheaved. Similar, or at least analogous, changes of elevation in different parts of the Earth's crust have been more common in historic times, than is perhaps generally thought. It was only in the year 1819, within the memory of many now living, that a large tract of country, near the eastern mouth of the Indus, was submerged and converted into a lake, the lake of Sindree, where not less than six hundred square miles of country ubsided during a terrific earthquake; while at the same ime a still more extensive plateau, computed to have an rea of upwards of seven hundred square miles, was raised bout ten feet above its proper level. Nor has India been he only scene of these startling phenomena. By the famous

earthquake of Valparaiso, which convulsed the western shores of South America three years later, in 1822, an extent of coast-line of not less than fifty miles in length was raised from three to four feet above its former level. Again we find in the accounts of the earthquake in Jamaica more than one instance of the subsidence of tracts of ground, of a thousand acres and upwards in extent, which, having sunk many feet below their former level, had been suddenly filled with water, and thus converted into lakes. Another instance we cannot refrain from giving of successive depression and elevation of a portion of the shore of Italy, illustrating as it does, in the mode of its discovery, the extreme beauty of true science. The ruins of the Temple of Serapis, near the town of Puzzuoli, stand about a hundred yards inland, on the northern shores of the Gulf of Naples. Some years ago excavations were made, and these ruins were examined by the curious, when naturalists discovered that the columns, which were of marble, were perforated by a shell-fish, the *pholades,* at the height of about fifteen feet from their bases. Now the habits of the pholades are well known: they are found a few feet below the surface of the sea, where they make their cells in calcareous, or limestone, rocks, generally forming, as we are told, a narrow stripe on the face of the cliffs where they exist. Hence when the marble pillars of the Temple of Serapis—and we need scarcely remind our readers that marble is a species of limestone—were found to be perforated in stripes, just as limestone cliffs are known to be, by the little mollusc, the conclusion was irresistible, that this temple must have been at some time or other submerged; and that, having remained in this condition for a considerable time, it must again have been raised above the sea-level. The coast also for some distance bears evident marks of having been once under the waves. There are moreover other evidences in the Gulf of Naples, that a subsidence of a large tract of country has taken place in comparatively modern times. There exist there a great number of ruins fifteen or twenty feet below the level of the sea, which may be clearly distinguished when the sea is calm; rows of pedestals, staircases of stone, arches, doors, and windows still remain in solitary grandeur to tell of "days that are no more." Whether the temple of Serapis was suddenly submerged by some awful convulsion of nature, and after a lapse of some centuries as suddenly up-raised from its watery grave, as in the case of the lake of Sindree, and the coast of Chilli; or whether both the subsidence and the emergence were so gradual as not to claim attention at the time, are matters about which history has been searched in vain, and on which science cannot dog-

matize; for while there have been sudden changes of elevation such as those above noticed, Physical Geography tells us that gradual changes are also noticeable on the shores of many countries. On some parts of the shores of Great Britain the sea is palpably retiring, while on others it is as palpably encroaching: in other words, some parts of the coast are slowly rising, and some parts subsiding, for of course the sea-level remains the same. Similar facts are recognised in an especial manner on the coast of Norway. Indeed to revert to the Temple of Serapis, a gradual subsidence of land now going on in the Bay of Naples has been measured: in 1822 a hydrometer was placed near this temple, by which after 17 years a subsidence of nearly 5 inches was clearly discerned.

With these facts in mind, let us return to the Malabar Coast. The Brahmánda Purána contains a legend, scarcely inferior in imagery to some of Homer's noblest pictures, but which, when stripped of its poetical garb, seems to point to an occurrence similar to those that have been related above. After a description of how the sons of Sagara dug a hole, and descended into the Infernal regions, in quest of a certain horse, that had been stolen by Indra and deposited there; and how, since they had been consumed by the fire of Kavila's anger, one of their descendants implored Gunga to descend into Pathálum and moisten their ashes; and how at last Gunga yielded to his entreaties, and having flooded the abodes of Kavila, welled up through the hole dug by the sons of Sagara, and covered Gokurnum with destruction; we are told that "the inhabitants removed hither and thither: and when they saw that Gokurnum the holy Temple was so speedily immersed in the ocean, they were deeply grieved, and consulted what they should do." The result of this consultation was, that they went up to the summit of the Sahya mountains in search of Parasu-Ráma, to whom their complaint was as follows: "Hear the cause of our now coming, O thou who possessest mercy; we who once lived at Gokurnum are now afflicted by the sons of Sagara, who dug a hole and descended to the Infernal regions, and were burned with the fire of Kavila's anger. And now all the country where the sons of Sagara dug has become ocean; and because Gokurnum the great Temple has sunk beneath the waves with its sacred waters, we are greatly distressed." In this strain they supplicate Ráma, who at last vouchsafes to accompany them to the sea-shore. The description that follows is so striking, that we shall be pardoned for attempting to keep up in some measure the poetical element:

With wonder great the mighty Bhárgavan,
What time he stood upon Gokurnum's shore,
Beheld the scene: and when the wide domain
Of ocean he espied, he southward turned,
And with a voice, in thunder rolling, spake
Like words as these: O sea-king, hither I,
With these wise men, have come thyself to see;
Delay not to assume thy form divine,
And grant thy presence, sire, to my demand.
Such words of Ráma's then heard Warunen,
But from his seat he moved not at the call,
His boldness seeing Bhárgavan again,
And yet again, called for the ocean-king:
But not an answer yet gave Warunen,
Nor to the light came forth; which seeing spake
Bhárgava Rama, If such mad contempt
Be shown by worthless beings, what will men
Of valour in their minds revolve and judge!
Soon with my arrow will I dry this sea,
Till not a drop of ocean shall remain.
He spoke, and washed his feet; when straight from Heaven
As swift as thought, a bow and arrow fell.
Then worshipping the feet of Shiva, in
His hand Bhárgavan took the bow, and strung
With wildest rage, and clutching in his grasp
The arrow forged by Bhrigu, both his eyes
Starting their veins blood-red, he clanged the string.
Then trembled the three worlds, and all the Earth,
With oceans, islands, mountains, deserts, quailed.
And then upon the string that arrow dread,
That, winged with flame, burns awful, like the fire
Of the great day of doom, Bhárgavan fixed,
And muttering munthrums stood. Then hid the sun
His disk behind the cloud of dust that rose
From off the trembling earth, a comet streamed
Across the sky, the lightning flashed, and blood
Rained thick. Then terror seized the tribes of heaven;
Sithen and Muni, Cháranen, and all
The singers of the Gods, the cause unknown,
Ran here and there, and mad with fear, lay hid.
And the inhabitants of ocean all,
Huge alligators, fishes, serpents, whales,
And crocodiles and tortoises, were scorched.
The waves rolled up and deluged all the shore,
And all the waters of the ocean boiled.

And so it goes on, till, at the entreaties of the various denizens of the deep, which are rendered peculiarly uncomfortable, Warunen is glad to humble himself before P.rasu-Ráma, and offers to obey him in any thing he commands. Upon this Parasu-Ráma laughing removes the dread arrow from the bow, while he commands Warunen to bring up the holy temple, and remove his waters to a respectful distance. Warunen complies, and promises to remove his seat as far from the shore as Ráma bids; whereupon Ráma sends away his bow and arrow; and having taken a golden spoon, such as is used for sacrificial purposes, he flung it over the waters. It fell at Cape-Comorin, when the waters removed from the shore (for 200 yojanums), and Gokurnum the great temple became level with the earth; the city, the village, the holy waters, the temple, the desert, came in sight little by little; and all the sages blessed Parasu-Ráma.

Can there be a doubt that this legend chronicles, in the style of the poets, the effects of volcanic agency on this coast centuries ago; first, that there was once a subsidence, probably sudden, at Gokurnum; and secondly, that there was afterwards a perceptible uprising, most probably in this case gradual, of at least some portion, if not of nearly all the coast between Gokurnum and the Cape.

The whole appearance of the coast of Kerula, wherever at least we find the lowlands and backwaters, would appear to indicate, that it has thus been raised, certainly during the present era: and if, as our legend would seem to tell, this has happened under the eye of man, it becomes the more deeply interesting. Nor can we forget that even now there are decided evidences of "unstable equilibrium" along the coast-line. The sea at Alleppie is considerably further from the town than it was but a few years ago, which shews that the shore is rising: the same is the case at Cochin to an extent that we think can scarcely be accounted for by accumulating sand: while to the north of Cochin the sea is as evidently encroaching, and in some parts has for years past caused great destruction of property. Moreover we are not altogether strangers in Kerula to the shocks of earthquakes: in 1856 especially repeated shocks were felt: in 1823, 1841, and 1845, shocks have also been recorded at Trevandrum. In several cases the shocks have seemed to have been propagated from the North West: and on September 1st. 1856, a ball of a pendulum in the Trevandrum Observatory, 17 feet long, is recorded to have been moved about 4 inches in the direction N. W. by N. and S. E. by S. which is about the direction of the coast-line.

All these facts would appear to favour the conclusion that

the lowlands of the Malabar Coast have been raised from beneath the sea-level by subterranean forces; and that this has happened, in all probability, in comparatively modern times.

ഒരു സംവാദം.

കുറയക്കാലം മുൻപെ കാശിപട്ടണത്തിൽ സൎക്കാരുദ്യോഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു എംഗ്ലീഷുകാരൻ സാഌ പാൎത്തുവന്നു. ഇദ്ദേഹം ഹിന്തുസ്ഥാനിലെ ജനങ്ങളുടെ സൌഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു സാക്ഷാൽ താല്പൎയ്യമുള്ളവരിൽ ഒരുത്തനായിരുന്നു. അയാൾ ൟ ദേശത്തു പാൎത്ത സമയത്ത ഒക്കയും അവരുടെ ഗുണത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു വിചാരപ്പെട്ടു. ചിലപ്പോൾ കുററക്കാരെ ശിക്ഷിക്കയും സാധുക്കളെ രക്ഷിക്കയും ചെയ്തു അവരുടെ ഇടയിൽ മുറെക്കു നീതി നടത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചു. ചിലപ്പോൾ മൂഢന്മാൎക്കു അറിവുണ്ടാകുവാനും എല്ലാതരജനങ്ങളുടെ ഇടയിലും വിജ്ഞാനവും സന്മാൎഗ്ഗവും പരപ്പാനും തക്ക മുഖാന്തരങ്ങളെ ചട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ഉദ്യോഗിച്ചു. തന്റെ പല വിദ്യാഭ്യാസനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിലെ ഭാഷകളെ വശമാക്കുന്നതിന്നു താല്പൎയ്യപ്പെട്ടു. തനിക്കു അവസരമുള്ളപ്പോൾ ഒക്കയും ഹിന്തുശാസ്ത്രങ്ങളിലും വിജ്ഞാനങ്ങളിലും നിപുണനാകുവാൻ തക്കവണ്ണം അവരുടെ പ്രമാണപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വായിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നെ പല സൎക്കാരുദ്യോഗങ്ങളിലും വളരെ നാളെ ഭരിച്ചതിന്റെ ശേഷം കാശിയിൽപ്പോയി പാൎത്തു. ആ ചൊല്ലുക്കൊണ്ട പട്ടണത്തിൽ സമൃദ്ധിയായിരിക്കുന്ന പല വിദ്യാശാലകളെ ചെന്നുകാണുകയും അവിടെയുള്ള ശ്രുതിപെട്ട പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരോടും അറിമുഖം പിടിക്കയും ചെയ്തു. അവരെ ബഹുമാനത്തോടു വിചാരിക്കയും അവരുടെ കാൎയ്യാദികളിൽ താല്പൎയ്യം കാണിക്കയും ചെയ്കയാൽ ഇദ്ദേഹത്തെ അവർ സ്നേഹിതനെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു. തങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുന്ന വിദ്യകളെപ്പററി അദ്ദേഹവുമായിട്ടു കൂടക്കൂടെ സംഭാഷണം ചെയ്തു. അവരുമായിട്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായ വാദങ്ങൾ വളരെയായിരുന്നു.

അവരുടെ മുഖ്യമായ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവം ഇന്നതെന്നു അവരെ ബോധം വരുത്തുന്നതിന്നും ക്രിസ്ത്യാനിമാൎഗ്ഗത്തിന്നു ആധാരമാകുന്ന വേദപുസ്തകത്തെപ്പഠിപ്പാൻ അവരെ സമ്മതപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും ആയിട്ടു അയാൾ പ്രയോഗിച്ച യുക്തികളും അനവധിയായിരുന്നു. ഇപ്പുസ്തകത്തെ അവൻ മാനുഷതമസ്സിനെ നീക്കുവാനുള്ള സത്യപ്രകാശം എന്നു വെച്ചു വണങ്ങി അതിനെ നല്കീട്ടുള്ള തേജോമയനായ സൎവ്വേശ്വരൻ അതിന്റെ പൊരുളിനെ അവൎക്കു തെളിയിക്കയും അവരുടെ ദുഷ്ട സ്വഭാവത്തെ മാററുകയും അവരുടെ രക്ഷിതാവു എന്നു വെച്ചു അവനെ സ്നേഹിപ്പാൻ പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്യേണം എന്നു അവൎക്കു വേണ്ടി ജാഗ്രതയോടു പലപ്പോഴും പ്രാൎത്ഥിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിൽ രസമുള്ളവൎക്കു വേണ്ടി അവർ സൎവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെയും ആദികാരണനിൽനിന്നു സത്യപ്രകാശം പ്രാപിക്കും എന്നുള്ള ആശയോടു കൂടെ ൟ വാദങ്ങളിൽ ചിലതിനെ താഴെക്കുറിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു ദിവസി കാലത്തേ ജഡ്ജി ആററുവക്കത്തു കൂടെ നടന്നു. സൂൎയ്യൻ അപ്പോൾ ഉദിച്ചേയുള്ളൂ. ആകയാൽ നഗരത്തിന്റെ നടുവിൽ പൊക്കത്തിൽ കാണാകുന്ന അനേകം ക്ഷേത്രഗോപുരങ്ങളിന്മേൽ അതു സ്വൎണ്ണനിറ ശോഭയോടു മിന്നിപ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വ്യാപാരികളും തീൎത്ഥസ്നാനക്കാരും തീൎത്ഥയാത്രക്കാരും തേവൎമൂരികളും കൂടിക്കലൎന്ന കൂട്ടത്തിൽ കൂടെ അദ്ദേഹം ഇടുക്കുവീഥികളൂടെ നടന്നു കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടപ്പെട്ടതും മട്ടലിന്റെ മേൽഭാഗത്തുനിന്നു മാന്യനദിയിലെ വെള്ളത്തോളം ചെന്നെത്തുന്നതുമായ ഒരു വലിയ കല്പടക്കടവിങ്കൽ വന്നു ചേൎന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ഇവിടെ വെച്ചു ഒരു അപൂൎവ്വ കാഴ്ച കാണ്മാറായി. എല്ലാ അവസ്ഥയിലും ജാതിയിലുമുള്ളവരിൽ ഓരോ അമ്പലങ്ങളിൽ കാഴ്ച വെപ്പാനും ഭൂമിയിലേക്കു പുണ്യസ്ഥലം എന്നു തങ്ങൾക്കു തോന്നിയിരിക്കുന്നിടത്തു തങ്ങളുടെ പതിവിൻ പ്രകാരമുള്ള സ്നാനങ്ങളെ കഴിപ്പാനും ആററുവക്കത്തു വന്നിട്ടുള്ള ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു കടവുകൾ ഏകദേശം അഞ്ചുനാഴിക നീളത്തിൽ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ചിലടത്തു ചുററുമുള്ള ഉപഗ്രാമങ്ങളിലെ നിവാസികളെയും ചിലടത്തു പട്ടണത്തിലെ പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളെയും മററു ചിലടത്തു മാന്യന്മാരിൽ ചേൎന്ന വ്യാ

പാരികളെയും കച്ചവടക്കാരെയും കാണ്കയുണ്ടായി. ചില കടവുകൾ മുസല്മാന്മാൎക്കു പ്രത്യേകമുള്ളതും, ചിലതു സമീപേ പാൎത്ത ബ്രാഹ്മണരുടെ തനതുമായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ദേവന്മാരുടെ നാമം ചൊല്ലി അട്ടഹാസിച്ചുകൊണ്ടും ഭിക്ഷ യാചിച്ചുകൊണ്ടും നടക്കുന്ന പക്കിരികൾ സന്ന്യാസികൾ വൈരാഗികൾ ഗോസായികൾ മുതലായവരെയും ഹിന്ദുകൎമ്മാചാരങ്ങളിൽ തീൎത്ഥയാത്രക്കാരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന ഗംഗാപുത്രന്മാരെയും എല്ലാടത്തും കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ചിലർ കുളിക്കുയായിരുന്നു. ചിലർ ആറുവക്കത്തു ചില ചെറിയ കല്ലടകളിന്മേൽ ഇരുന്നു ക്ഷൌരം ചെയ്യിക്കയായിരുന്നു. ഒട്ടുപേർ നദീതീരത്തുള്ള ചില കോയിലുകളിൽ ഓരോ കൎമ്മങ്ങളെക്കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതാനും പേർ മന്ത്രം ജപിക്കയും ആ സമയത്തു തന്നെ ചുററും നടക്കുന്ന കാൎയ്യങ്ങളിന്മേൽ നോക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആകയാൽ സല്ലാപം കളിവാക്കു ചിരി അസഭ്യം മുതലായതിനോടു പ്രാൎത്ഥനകൾ കലൎന്നിരുന്നു. ചിലർ സൂൎയ്യനെ നോക്കി ജലം അൎപ്പിക്കയും മററു ചിലർ വെള്ളത്തെത്തൊട്ടു ഓരോ മന്ത്രം ചൊല്ലി തങ്ങളുടെ സൎവ്വാംഗങ്ങളിൽ തളിക്കയുമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കയിൽ ഒരു സായിപ്പു തന്റെ സ്നേഹിതനായ കേൾവിപെട്ട ഗുരുദാസപണ്ഡിതരെക്കണ്ടു അടുക്കൽചെന്നു സലാം പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം തങ്ങളുടെ മുൻപാകെ കാണുന്ന അപൂൎവ്വ കാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു അവനുമായിട്ടു സംസാരിച്ചു പറഞ്ഞതാവിതു. "പണ്ഡിതരെ ഈ നഗരത്തിലെ ജനങ്ങൾ വിഗ്രഹാരാധനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു എന്നു തങ്ങൾ കാണുന്നുവല്ലോ. എത്ര മനുഷ്യരാകുന്നു സൂൎയ്യനും ഗംഗെക്കും ശിവനും മററനേകായിരം ദേവകൾക്കും നമസ്കാരം കഴിപ്പാൻ ഇന്നു കാലത്തെ വന്നിരിക്കുന്നതു; സ്നേഹിതാ വിഗ്രഹപൂജ സംബന്ധിച്ചു ദോഷതൎക്കങ്ങളിൽ ഈ നഗരത്തിലെ വിദ്വാന്മാർ പങ്കുകൂടുന്നതു ശരിയോ. തങ്ങൾ ദിവസംതോറുംകൂടുന്ന ഈ പലതരമായുള്ള കൎമ്മാചാരങ്ങൾ നന്നെന്നു അവർ സത്യമായിട്ടു സമ്മതിക്കുന്നുവോ."

ഗുരുദാസൻ. സ്നേഹിതാ അവർ ഈ കാൎയ്യങ്ങളെ ഉത്തമം എന്നു വെച്ചു സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ഈ കൎമ്മങ്ങൾ മദ്ധ്യമം എന്നു അവർ അറിയുന്നു യോഗ്യന്മാൎക്കു ചേരാ

ത്തും ഹീനജനങ്ങൾക്കു മാത്രം തക്കതുമായ പുണ്യപ്ര വൃത്തികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു അവയെ എണ്ണിയിരി ക്കുന്നതു. ജ്ഞാനമുള്ളവർ അവയെച്ചെയ്യുന്നതു കണ്ടു പഠിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിയാകുന്നു. ഗീതയിൽപ്പറയുന്നതു. "ശ്രേഷ്ഠന്മാർ ചെയ്യുന്നതിനെ മററുള്ളവരും പ്രവൃത്തിക്കു ന്നു. അവർ കാണിക്കുന്ന ദൃഷ്ടാന്തത്തെ ലോകം പിന്തു ടരുന്നു. പ്രവൃത്തികളിൽ ആശ്രയം വെക്കുന്ന ബുദ്ധി ഹീനന്മാർ ചെയ്യുന്നവണ്ണം ബുദ്ധിമാനും ചെയ്യേണം. എന്നാൽ അവയിൽ ആശ്രയം വെക്കാതെ പൊതുഗു ണത്തെ ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു വേണം ചെയ്യുവാൻ." മന സ്സിനെ ശുദ്ധിയാക്കി ഉയർത്തുന്നതിന്നു ഈ കർമ്മങ്ങൾ ഉപകരിക്കുന്നു എന്നു അവർ സത്യമായിട്ടു വിശ്വസി ക്കുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അങ്ങനെ തന്നെ കാണുന്നു. സ്മൃ തിയിൽ പറയുന്നതാവിതു. "കർമ്മാചാരങ്ങളാൽ ഒരു തരം ഫലവും ദേവകളെ വന്ദിക്കുന്നതിനാൽ മറെറാരു തരം ഫലവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇവിടെ വെച്ചു പുണ്യ പ്രവൃത്തികളെച്ചെയ്യുന്നവർക്കു ബ്രാഹ്മണൻ ക്ഷത്രി യൻ വൈശ്യൻ എന്ന ഉയൎന്ന ജാതികളിൽ ഒന്നിൽ ഗ ർഭപാത്രം ലഭിക്കും." എന്നാൽ ജ്ഞാനികൾ ഈ പ്രവൃ ത്തികളിൽ ആശ്രയം വെക്കുന്നില്ല. അവർ അവയെ നിസ്സാരമായി വിചാരിക്കുന്നേയുള്ളു. മുക്തിക്കായിട്ടു അ വർ നോക്കുന്നതു വേറെവിട്ടു മുഖാന്തരങ്ങളാകുന്നു അ വർ ഈ വകെക്കു ഉപയോഗമാക്കുന്നതു ദർശനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനമാകുന്നു. അവയെ അഭ്യ സിക്കുന്നതിനാൽ ആകുന്നു പുരുഷാൎത്ഥം ലഭിപ്പാൻ അ വർ വിചാരിക്കുന്നതു.

എംഗ്ലിഷ്കാരൻ. തങ്ങളുമായിട്ടു ഈ ശാസ്ത്രങ്ങളെ കുറിച്ചു ചിലപ്പോൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ അ വയെ നല്ലവണ്ണം ശോധന ചെയ്യുന്നതിന്നു ഞാൻ പ ലപ്പോഴും ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു. എന്തെന്നാൽ മനുഷ്യൎക്കു ഒരു പുരുഷാൎത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു അവ ഫലിക്കുമോ എന്നു ഞാൻ നന്നാ സംശയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വാദങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാൎയ്യം എത്രയും സാര മായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ജീവാത്മാവിന്റെ എന്നേക്കുമുള്ള ഭാ ഗ്യം അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇത്ര ലക്ഷം ജനങ്ങൾ മൂഢതയിലും അബദ്ധത്തിലും കിടന്നു വലയുന്നതും അറി വുള്ളവർ ഇങ്ങനെയുള്ള അബദ്ധത്തിന്നു സഹായം നി

ല്ലുന്നതും കാണുക ഇനിക്കു പാരം ദുഃഖമാകുന്നു. ആക യാൽ അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരം ശാസ്ത്രങ്ങൾ ശരിയോ എന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ സംശയം തോന്നുന്നു. അവ യെ ശോധന ചെയ്യുംതോറും ആ സംശയങ്ങൾ വൎദ്ധി ക്കുന്നേയുള്ളു. എന്നാൽ ആ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സത്യതയെ ക്കുറിച്ചു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു എങ്കിലും അവയെ ആ കപ്പാടെ ഞാൻ നിന്ദിക്കുന്നില്ല. അവ തുലോം പഴക്ക യുള്ളവ എന്നും പല സംഗതികളിലും സുപ്രയുക്തങ്ങൾ എന്നും സമൎത്ഥന്മാരുടെ കൃതികൾ എന്നും ഞാൻ സമ്മ തിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ സ്ഥിരമായി ആശ്രയം വെച്ചിരിക്കുന്നതു തെറ്റാകുന്നു എന്നും അങ്ങനെ ചെ യ്യുന്നതിനാലേ ഭയങ്കരമായുള്ള അബദ്ധങ്ങൾക്കു ഇട യായിരിക്കുന്നു എന്നും ഇനിക്കു തോന്നുന്നു. ഒരു മനു ഷ്യന്നു തന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവനും വഞ്ചിക്കപ്പെടുക യും തന്റെ വിലയേറിയ സമയം വൃഥാ പൊയ്പ്പോയി എന്നും തന്റെ രക്ഷയുടെ ദിവസം പാഴിൽ കളെഞ്ഞു എന്നും കാണുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ വലിയ ദോ ഷം പിന്നെ എന്തുള്ളു. ആകയാൽ പണ്ഡിതരേ താല്പൎയ്യ ത്തോടു ചിന്തിപ്പാനും സത്യജ്ഞാനം കിട്ടുന്നതിന്നു എല്ലാ വഴിയിലും ശ്രമിപ്പാനും നമുക്കു ആവശ്യമാകുന്നു. കാ ശിയിലേ പണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ശാസ്ത്രങ്ങ ളെയും വേദങ്ങളെയും കൂടാതെ മററുള്ളവരുടേതും കൂടെ വായിക്ക എന്നു വന്നാൽ അവരുടെ ഇപ്പോഴത്തെ മത ങ്ങളിൽ പലതും മാറുന്നതിന്നു തക്ക ന്യായം കാണും.

ഗുരുദാസൻ. എന്നാൽ അന്യശാസ്ത്രങ്ങളെ അവർ പഠിച്ചിട്ടു കാൎയ്യം എന്തു. അവരുടെ സ്വന്തശാസ്ത്രങ്ങളെ പഠിപ്പാൻ വളരെ സമയം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ അധിക പഴമയും ദിവ്യചക്ഷുസ്സുള്ള മനുഷ്യരാൽ ചമയ്ക്ക പ്പെട്ടതുമാകയാൽ മററവയിലും വിശിഷ്ടമെന്നു നിശ്ച യിക്കാം.

എംഗ്ലിഷുകാരൻ. നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ ചില കാൎയ്യ ങ്ങളിൽ വിദ്വാന്മാരായിരുന്നു. എങ്കിലും അവൎക്കു എല്ലാ ജ്ഞാനവും ഇല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ സന്തതികൾ നൂത നമായിട്ടു ചില കാൎയ്യങ്ങളെ കണ്ടു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു. അവ ൎക്കുണ്ടായിരുന്ന അറിവു നമുക്കു പണിയുന്നതിന്നു അ ടിസ്ഥാനം മാത്രമായിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തെ ഹിന്തുക്കൾ ലോകം പരന്നാകുന്നു എന്നും പാല്ക്കടൽ മുതലായ ഏഴ

കടലുകൾ കൊണ്ടു അതു ചുററപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും പറെഞ്ഞു. ആരും വിസമ്മതിച്ചതുമില്ല. എന്നാൽ ഭാസ്കരൻ ഭൂമി ഒരു ഗോളം ആകുന്നു എന്നു നിൎണ്ണയിച്ചു. ആ മതത്തിന്നുള്ള ന്യായങ്ങളെ ശോധന ചെയ്കയും പുരാധീനതയെക്കാൾ സത്യത്തെ പ്രമാണമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ ഒക്കെയും അതാകുന്നു ഒത്തതെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. യാത്രക്കാർ ലോകം മുഴുവനും സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടു. പാല്ക്കടലും നെയ്ക്കടലും അവർ എങ്ങും കണ്ടില്ല. ഹിന്ദുശാസ്ത്രത്തിലേ ൟ മതങ്ങൾ അപൂൎവ്വം എങ്കിലും അവരുടെ തനതു എങ്കിലും അല്ല. ഇതിൻവണ്ണമുള്ള മതങ്ങളെ മററു ജനങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. യുരോപ്പിലേ പണ്ഡിതന്മാർ അവയെപ്പറ്റേ അറിഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. പഴമയിൽ ഗ്രേക്കർ എന്നു പേരായിട്ടു വിദ്വാന്മാരായ ഒരു കുലം പാരസ്യക്കു പടിഞ്ഞാറു വസിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ പാരസ്യ കബുൽ എന്ന രാജ്യങ്ങളെ പിന്നീടു ജയിച്ചു. അവർ ഇന്ത്യയിൽ യവനന്മാർ എന്നു പേർപട്ടിരുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ അനേകം വിദ്യാശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നവയിൽ അവരുടെ മഹാ പണ്ഡിതന്മാരിൽ പലരും കാശിമുതലായിടത്തു ഇന്നേവരെ വാദിക്കപ്പെടുന്ന മതങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചു. സകലവും അണുക്കളിൽ നിന്നുള്ളവയായി എന്നു ന്യായദൎശനത്തിൻ പ്രകാരം അവരിൽ ചിലർ വാദിച്ചു. പുഥഗോരാൻ എന്നു നാമമായ ഒരു പഴയ പണ്ഡിതൻ ജീവാത്മാക്കൾക്കു ജന്മാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തെളിവായിട്ടു ഉപദേശിച്ചു. ചിലർ ലോകം അനാദ്യമാകുന്നു എന്നും ഒട്ടുപേർ വേദാന്തികളെപ്പോലെ സൎവ്വവും ദൈവമാകുന്നു ദൈവം സൎവ്വമാകുന്നു എന്നും പഠിപ്പിച്ചു. ആരിഷ്ടോതിലി എന്നൊരു മഹാ വിദ്വാൻ ന്യായദൎശനത്തിന്നുതുല്യമായ ഒരു ശാസ്ത്രത്തെ വിളക്കി. എന്നാൽ ൟ വിദ്വാന്മാരിൽ ഒരുത്തരും തങ്ങളുടെ ൟ മതങ്ങൾ ദൈവോപദിഷ്ടമെന്നു വിചാരിച്ചില്ല. തങ്ങളുടെ മതങ്ങൾ ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയതു എന്നു വേദാന്തികളേ വാദിക്കുന്നുള്ളു.

ഗുരുദാസൻ. അതുള്ളതായിരിക്കും. എന്നാൽ ഹിന്ദുശാസ്ത്രങ്ങളും അപ്പറെഞ്ഞ ജ്ഞാനികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും തമ്മിൽ ചേൎച്ചയുണ്ടെന്നു വെച്ചു ഞങ്ങളുടേതു ദേവദത്തമല്ലെന്നുവരുമോ അവ ൟശ്വരങ്കൽ നിന്നു കിട്ടിയതാകുന്നു എന്നു അവയിൽതന്നെ പിന്നെയും

പിന്നെയും പറെഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സത്യമറിഞ്ഞിട്ടുള്ള മുനി ശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെയും ഋഷികളുടെയും കൂട്ടത്തിൽ ആകുന്നു അവയുടെ നിബന്ധനകളെ ഇന്നും എണ്ണിയിരിക്കുന്നതു. അതുകാരണത്താൽ അത്രേ ഞങ്ങൾ മററു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ഇപ്പോൾ വന്നു നടപ്പായിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളെ തള്ളി അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നതു. എന്തെന്നാൽ അവെക്കു നിശ്ചയമുണ്ടു.

എംഗ്ലീഷുകാരൻ. അവ തമ്മിൽതമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുമ്പോൾ അവയെ നിശ്ചയം എന്നു എങ്ങനെ വിചാരിക്കാം. സാംഖ്യം വേദാന്തം ന്യായം എന്ന മൂന്നു പ്രധാന ദൎശനങ്ങൾ പല സംഗതിയിലും ഏകീഭവിക്കുന്നു എങ്കിലും പലതിലും ഭിന്നിക്കുന്നുമുണ്ടു. ഈ മൂന്നു ദൎശനങ്ങളിലേ മുഖ്യമായ പ്രമാണങ്ങൾ തന്നെയും ഒന്നോടു ഒന്നു ഭേദമായിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല തമ്മിൽ തമ്മിൽത്തീരെ വിപൎയ്യവുമാകുന്നു. ഇങ്ങനത്ത പട്ടതിയിൽ പണ്ഡിതരേ നാം എന്തു ചെയ്യും. നമുക്കു എല്ലാം വിശ്വസിപ്പാൻ വഹിയാദെയല്ലോ. രണ്ടു വിപരീതങ്ങളിൽ ഒന്നു അസത്യമാകേയുള്ളു എന്നു എല്ലാവരും അറിയുന്നു. ഒരു മത്സ്യം വെള്ളത്തിൽ ആകുന്നു എങ്കിൽ കരയിൽ അല്ല. ഒന്നുകിൽ മഴപെയ്യുന്നു അല്ലെങ്കിൽ മഴപെയ്യുന്നില്ല. മഴ പെയ്യുന്നു എങ്കിൽ മഴ പെയ്യുന്നില്ലാ എന്നു പറയുന്നതു തെററാകുന്നു. ഒരു മത്സ്യം വെള്ളത്തിൽ അല്ല എങ്കിൽ വെള്ളത്തിൽ ആകുന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരി അല്ല. ഒരു സമയത്തും ഒരു സ്ഥലത്തും തന്നേ മഴ പെയ്യുകയും പെയ്യാതിരിക്കയും രണ്ടും കൂടെ വരികയില്ല. അനാദ്യന്തം ആദികാരണനും ആയ ഒരു ഈശ്വരൻ ഇല്ലെന്നു സാംഖ്യം ഉപദേശിക്കുന്നു. ആദ്യന്തനായി പരമാത്മാവായ ഒരു ദൈവം ഉണ്ടെന്നു ന്യായത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽ ഏതാകുന്നു ഒത്തതു. രണ്ടും സത്യമാകയില്ല. അങ്ങനെ ആയാൽ എല്ലാം നിശ്ചയം എന്നു നമുക്കു എങ്ങനെ പറയാം. സൎവ്വ വിഷയങ്ങളും ആത്മാക്കളും ബ്രഹ്മം തന്നേ ആകുന്നു എന്നു വേദാന്തവും അവ അവയിൽനിന്നും തമ്മിൽ തമ്മിലും വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നു എന്നു ന്യായവും ചൊല്ലുന്നു. ഇവിടെ നിശ്ചയം എവിടെ. അന്യോന്യം വിപരീതമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു പ്രതിജ്ഞകളിൽ ഒന്നു ശരികേടായേ കഴിവു. എന്നാൽ രണ്ടും സത്യമാകുന്നു എന്നു അവർ പറയുന്നു.

പണ്ഡിതരേ ൟ സാരസംഗതികളെക്കുറിച്ചു മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ അവ എത്രയും പ്രയാസമാകുന്നു എന്നു സംശയം കൂടാതെ തെളിവാക്കുന്നു എന്നു ഇനിക്കു തോന്നുന്നു. ആകയാൽ വിചാരബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യർ ഒക്കെയും അവയെ ശോധന ചെയ്വാനുള്ളതാകുന്നു. അവയെ വിശ്രമത്തോടും ക്ഷമയോടും കൂടെ ശോധന ചെയ്യേണ്ടുന്നതുമാകുന്നു. മനുഷ്യർ സകല കാൎയ്യങ്ങളുടെയും കാരണങ്ങളെ നല്ല പോലെതിരക്കുവാനുള്ളതാകുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ സ്വന്തബുദ്ധിവിശേഷതയെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കയും മററുള്ളവർ പറെയുന്നതിന്നു ചെവി കൊടുക്കയും സ്വമതാഭിമാനം വിടുകയും വേണം. ഇങ്ങനെ ആയാൽ നാം എല്ലാവരും കുറയശ്ശേ പഠിക്കും. എല്ലാവരിൽനിന്നുള്ള ഓഹരികൾ നിഷ്കളങ്ക സത്യത്തെ വിളക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗിക്കും. ഓരോ ദേശങ്ങളിലെ മനുഷ്യർ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പഠിക്കുന്നതും സ്വാഭിമാനം വെടിയുന്നതും എത്ര ആവശ്യം. സത്യജ്ഞാനം ആത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണമാകുന്നു. അതിനാൽ മനുഷ്യന്നു മഹിമയുണ്ടാകുന്നു. അതു അവന്റെ ഭാഗ്യത്തെയും അവനെക്കൊണ്ടുള്ള ഗുണത്തെയും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. അധികവിദ്യയുള്ളവന്നു മൂഢന്മാരെപ്പോയിപ്പഠിപ്പിക്കാം. ഹാ കഷ്ടം! ഇങ്ങനെ ചെയ്വാൻ പ്രാപ്തിയും മനസ്സുമുള്ള വിദ്വാന്മാർ ലോകത്തിൽ എത്ര ചുരുക്കമാകുന്നു. എന്നാൽ സൂൎയ്യൻ കിളൎന്നു വായുവിന്നു ഉഷ്ണം കൂടി വരുന്നതുകൊണ്ടു കുറെ തണലുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു മാറീട്ടു തങ്ങൾക്കു ഇഷ്ടമാകുന്നെങ്കിൽ വാദം നീട്ടിക്കൊള്ളാം.

ഗുരുദാസൻ. തനിക്കു സമീപേയുണ്ടായിരുന്ന തന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു തന്റെ സ്നേഹിതനെ വിളിച്ചു. അതു ആററുവക്കത്തു ഇൻപമായ ഒരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു. ചുററും വിസ്താരമായ ഒരു വെളിപ്രദേശമുണ്ടായിരുന്നതു കൂടാതെ വെള്ളത്തേൽ അടിച്ചുവരുന്ന കാററിന്നു യാതൊരു തടവുമില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ അവർ കടവിൽനിന്ന ൟ സ്ഥലത്തേക്കു പോയി മൂന്നാവത്തേതത്തട്ടിൽ കയറി വലിയ നദിക്കുനേരെയുള്ള വെറാന്ദയിൽ ഇരുന്നു. അവിടെപ്പല പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടായിരുന്നവൎക്കു ജഡ്ജി ആദരവോടെ വന്ദനം ചൊല്ലി പറെച്ചൽ കേൾപ്പാൻ അവൎക്കു ആഗ്രഹമുള്ള പ്രകാരം കാണുകയാൽ വാദം ഉടനെ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

രാജശില്പി.

സ്ഥിരതയും അദ്ധ്വാനവും വശതയും എത്രമേൽ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, ഒരു മനുഷ്യന്നു അത്രമേൽ വലിപ്പവും പ്രയോജനവുമുള്ളവനായി തീരാമെന്നുള്ളതിന്നു, പിന്നാലെ വരുന്ന കഥയിൽ ഒരു അത്ഭുതപ്പെടത്തക്ക ദൃഷ്ടാന്തം കാണുന്നു. ൧൬൭ വൎഷം മുൻപേ, മശിഹാക്കാലം ൧൬൯൭-ാം ആണ്ടിൽ, രുസ്സിയായുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന മോസ്ക്കൌ എന്ന പുരാതന നഗരത്തിൽനിന്നു ഹോലാണ്ടിലെ അംസ്ത്രാഡാമിലെക്കു, ൟ കഥയിൽ പറവാൻ പോകുന്ന ഒരു പ്രവീരൻ ചെറുപ്രായത്തിൽ വന്നു. അവൻ ദീൎഘനും, നടപ്പിലും കാഴ്ചയിലും യോഗ്യനും ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതില്ലാതെ, മററാളുകളിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി പറവാൻ തക്ക യാതൊന്നും അവനിൽ ഇല്ലാഞ്ഞു. ഇവൻ അംസ്ത്രാഡാമിൽ വന്നതു, ദീൎഘവും പ്രയാസവുമായുള്ള യാത്രകൊണ്ടു നന്നാ ക്ഷീണിച്ചു, ഒരു ദിവസം നന്നാ ഇരുട്ടിയതിൽ പിന്നെയായിരുന്നു. അതിന്നു മുൻപിൽ ഒരിക്കലും അവൻ തുറമുഖപ്പട്ടണം കണ്ടിട്ടില്ലാഞ്ഞതിനാൽ, പിറേറ ദിവസം അതിരാവിലെ എഴുന്നേററു, തുറയിലേക്കു ചെന്നു. അപ്പോൾ അവൻ കണ്ട കാഴ്ച എത്ര അരങ്ങുള്ളതായിരുന്നു. ആ കാലത്തിൽ അംസ്ത്രാഡാം പക്ഷെ ലോകത്തിലുള്ളതിലെക്കു വലിയ പട്ടണമായിരുന്നു. വലിയ തുറമുഖപ്പട്ടണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ൟ സമയത്തു, ലന്തകൾക്കു പൂൎവദിക്കിലോട്ടുള്ള തങ്ങളുടെ വ്യാപാരങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകം ഇന്ത്യയുമായിട്ടുള്ള കച്ചവടത്തിൽ നല്ല നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ൟ സമയത്തായിരുന്നു ലന്തകൾ ഇന്ത്യയിൽ കുടിയുറെച്ചു വൎദ്ധിച്ചുവന്നതു. അവർ ൩൦, ൪൦ വൎഷത്തെ ഇടകൊണ്ടു, കൊച്ചി കൊല്ലം കൊടുങ്ങല്ലൂർ നാഗപട്ടണം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കുടിയുറെച്ചു. അതുമുതൽ നൂറു വൎഷത്തേക്കു യാതൊരു വിഘ്നവും കൂടാതെ കച്ചവടം ചെയ്തു, കാൎയ്യഗുണവുമെടുത്തു. അപ്പോൾ പത്രോസ മിഖായലോഫ, (അതു അവൻ തന്നേ അവന്നു ഇട്ടപേർ അത്രേ.) കടപ്പുറത്തുനിന്നുംകൊണ്ടു സൈഡർസി കടലിലേക്കു നോക്കി, പെരുങ്കാടുപോലെ പാമരങ്ങൾ മുററിനില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നും, സിലോനിൽനിന്നും, അറബിയിൽനിന്നും

അഫ്രിക്കയിൽനിന്നം, ചീനത്തുനിന്നം, ഇന്ത്യൻ ആൎക്കി പ്പിലെഗോയിൽനിന്നും കപ്പലുകൾ അവിടെ വന്നിട്ടു ണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതു വളരെ നാൾ ഓടി അ പ്പോൾ അവിടെ വന്നടുത്തേയുള്ളൂ. ചിലതിൽനിന്നു ച രക്കു ഇറക്കാതെ ജീനി താഴ്ത്തു കിടക്കുകയായിരുന്നു. മ റ്റു ചിലതു ചരക്കും കേററി പിന്നെയും ഓടിപ്പാനായിട്ടു തയ്യാറായി കിടന്നിരുന്നു. പത്രോസ മിഖായലോഫിന്നു അതിശയം തോന്നി; ഇതാ, സിലോനിൽനിന്നു പല വ്യഞ്ജനം കൊണ്ടുവന്ന ഒരു കപ്പലും, അവിടെനിന്നു തന്നേ വളരെ കരിമരങ്ങൾ കേററിക്കൊണ്ടുവന്നു, ഇറ ക്കാതെ കിടക്കുന്ന മററുകപ്പലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇ വിടെ കൊപ്രാ മൂട കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടെ കയററു ണ്ടുകൊണ്ടു വഴി അടഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. ഒരിടത്തു ഏതാനും കുരങ്ങുകൾ പല്ലിളിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വേറൊരിടത്തു ഒരു ഡസൻ കൂട്ടുകളും, അതിൽ പലനിറവും വലിപ്പവു മുള്ള തത്തകളും, അവ ഇന്ത്യയിലെ കാട്ടുകളിൽ ഇരിക്കു മ്പോഴത്തേ പോലെ അലെച്ചും ചിലെച്ചും കൊണ്ടും ഇരുന്നിരുന്നു.

എന്നാൽ പത്രോസ മിഖായലോഫ, തന്റെ വയസ്സി ന്നിടയിൽ മോസ്കോയിൽ ഇങ്ങനത്ത ഒരു അരങ്ങുള്ള കാഴ്ച കണ്ടിട്ടില്ലാഞ്ഞതിനാൽ അവന്നു വലിയ വിസ്മയം തോന്നി, എങ്കിലും മടിയായിട്ടിരിപ്പാൻ ഭാവിച്ചില്ല. അ വൻ കണ്ടതൊക്കയും ശോധന കഴിച്ചു. കണ്ടവരോടൊ ക്കെയും വിവരം ചോദിച്ചു.

അവൻ ആ കപ്പലുകളിൽ പലതിലും കേറിനോക്കി അവന്റെ കൃത്തിപ്പുകൊണ്ടു കപ്പല്ക്കാരെ അതിശയിപ്പി ച്ചു. അവൻ ചില ചെറിയ കപ്പലുകളിലെ കപ്പിത്താന്മാ രെ പോലെ ഉടുത്തു ചമെഞ്ഞു നില്ക്കുമ്പോൾ നോക്കി യാൽ, അവൻ മുനമ്പിലെ കൊട്ടക്കാററുകളെ ഒക്കെയും ത ള്ളിയിട്ടുംവെച്ചു വന്നവനെന്നും, ഉഷ്ണമേഖലയിൽ പരി ചയിച്ചവനെന്നും ഏവന്നും തോന്നിപ്പോകും. അവൻ കപ്പല്ക്കാരെ പോലെ ഉടുത്തു എന്നു വരികിലും, അവനു മായിട്ടു സംഭാഷണം ചെയ്യുകൊണ്ടുനിന്ന കപ്പല്ക്കാർ, അവന്റെ ഉടുപ്പും മൎയ്യാദയും തമ്മിൽ ചേരുന്നില്ല എ ന്നു ഗ്രഹിച്ചു കാണും. അവൻ സാക്ഷാൽ ആരുതന്നെ യെന്നു അവർ മുൻപേ തന്നേ വിചാരിച്ചു അതിശയി ച്ചുംകൊണ്ടു നില്ക്കുയായിരുന്നു. എന്നാൽ അവൻ മറെറ

ഋ്ലാററിനെക്കാളും സാരമാക്കിയെടുത്തതു, കപ്പല്പണി സൂത്രമായിരുന്നു. ഠരം സൂത്രം മുഴുവൻ പഠിക്കേണ്ടുന്നതിന്നു വേണ്ടി, അവൻ കുറേ നാൾ കഴിഞ്ഞു സാദാം നഗരത്തിൽ പോയി പാൎത്തു. ലന്തക്കാരുടെ കപ്പല്പണി സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു മുന്തിയ ഭാഗം അതായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നു നോക്കിയാറെ, ബഹു ജനം ദിവസേന വേല ചെയ്യുന്നതും, ഓരോരൊ വേലകൾക്കുള്ള വരുതിയും കണിശവും; കപ്പല്പണിക്കും ചരക്കു കേററിയയക്കുന്നതിന്നുള്ള തിട്ടക്കവും, പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാത്തവണ്ണം വേലയുടെ എളുപ്പത്തിന്നും ഉറെപ്പിന്നും വേണ്ടിയുള്ള യന്ത്രങ്ങളുടെയും മററും അധികത്വവും കണ്ടു, അവൻ അതിശയം കൂറിപ്പോയി. അവൻ ഒരു വള്ളം വിലെക്കു വാങ്ങി, സ്വന്ത കൈകൊണ്ടു തന്നേ അതിന്നു ഒരു പാമരം തീൎത്തു. കാലക്രമംകൊണ്ടു അററകുററം കൂടാതെ ഒരു കപ്പൽ പണിതു. ഇതിനോടിടയിൽ അവൻ ഒരു സാമാന്യ തച്ചനെപ്പോലെ തന്നെ ഉടുക്കയും, തിന്നുകയും, ലോഹാദിപ്പണിക്കാരുടെയും മററും ആലകളിലും, പാശശാലകളിലും, തടിയറക്കുന്നതിന്നും എണ്ണയാട്ടി എടുക്കുന്നതിന്നും കടലാസുണ്ടാക്കുന്നതിന്നും കമ്പിവലിക്കുന്നതിന്നും മററുമുള്ള യന്ത്രശാലകളിലും, കഠിനവേല ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു പാൎത്തു. ഠരം മാതിരി യന്ത്രങ്ങൾ ആ ഗ്രാമത്തിൽ അസംഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു താനും. ഠരം അദ്ധ്വാനിയായ ആശാരിയും യന്ത്രവാദിയും മററാരുമല്ല. റുസ്സിയായിലെ എംപ്രദോരായിരുന്ന മഹാനായ പത്രോസു തന്നെ. അവൻ കപ്പല്പണി സൂത്രം പഠിക്കേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു, തന്റെ രാജ്യത്തെ ഉന്നതപ്പെടുത്തുവാൻ ശേഷിയുള്ളവനായി തീരേണ്ടുന്നതിന്നായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ പത്രോസ സാദാമിൽ വെച്ചു വൃത്തം വരെക്കുന്ന യന്ത്രത്തിന്നും മഴുവിന്നും പിടിയിട്ടുകോണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, പോലാണ്ടിലേ മന്ത്രപക്ഷത്തെയും ഓഗസ്തുസ രാജാവും കൊന്തിയിലേ പ്രഭുവും തമ്മിലുള്ള പിണക്കത്തെയും കുറിച്ചു കേട്ടു ഉടൻ തന്നെ, സാദാമിൽ ഇരുന്ന ഠരം ആശാരി, മുപ്പതിനായിരം പേരെക്കൊണ്ടു സഹായിക്കാമെന്നു ഓഗസ്തുസിനോടു വാഗ്ദത്തം ചെയ്തുംവെച്ചു അക്രെയിനിൽ തുൎക്കുകാൎക്കു വിരോധമായി കൂടിയിരുന്ന തന്റെ സൈന്യത്തിന്നു കല്പന കൊടുത്തയച്ചു.

അവന്റെ പട്ടാളം അസോഫിന്റെ സമീപെ വെ

ച്ചു താൎത്തറിക്കാരുടെ മേൽ ജയം പ്രാപിക്കയും, കുറേ മാസത്തിന്നകം ഇപ്പോൾ പ്രിക്കോപ്പു എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഓർ അല്ലെങ്കിൽ ഓക്കാപ്പി എന്ന നഗരത്തിന്നു നാഥനാകയും ചെയ്തു: എന്നാറെയും ഇവൻ പലവിധ വിദ്യകളിൽ നിപുണനായി തീരെണം എന്നു തന്നേ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ ഭാവത്തോടും കൂടെ കീൎത്തിപ്പെട്ടവനായ റൈമ്പിന്റെ അംഗവിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പാഠങ്ങൾ കേൾപ്പാനായിട്ടു, അവൻ സാദാമിൽനിന്നു അംസ്റ്റൎഡാമിലേക്കു കൂടക്കൂടെ പോകയുണ്ടായി. ഈ ഗുരുവിൽനിന്നു ശസ്ത്രപ്രയോഗങ്ങൾ വശമായി. അങ്ങിനെ തന്നെ തന്റെ രാജഭക്തിഗുണത്തിന്നും തന്റെ വളരെ സമ്പത്തുകൊണ്ടു വരുത്തിയ ശ്രേഷ്ഠ ഉപകാരങ്ങൾക്കും കേൾവിപ്പെട്ടവനായ വിറ്റ്സനിൽനിന്നു പ്രകൃത വിജ്ഞാനവും പഠിച്ചു.

ഒരിക്കൽ പത്രോസ കുറേനാളേക്കു ഈ വേലകൾ ഒക്കെയും നിറുത്തിയുംവെച്ചു, എംഗ്ലാണ്ടിലേ രാജാവും ഐക്യ ദേശാംശങ്ങളുടെ മേലധികാരിയുമായ വില്ല്യമുമായിട്ടു ഒരു രഹസ്യ കൂടിക്കാഴ്ച കഴിവാൻ, ഉത്രെച്ചിലേക്കും ഹെയിഗ്ഗിലേക്കും പോയി. തിരികെ അംസ്റ്റൎഡാമിലേക്കു വന്നാറെയും, അവൻ തന്റെ മുൻപിലത്തെ ജോലി തന്നേ നോക്കി. അവൻ തുടങ്ങി ഇട്ടുംവെച്ചു പോയിരുന്നതായി, അറുപതു വലിയ തോക്കു കേറത്തക്ക ഒരു കപ്പൽ തനിച്ചു പണിതിറക്കിച്ചു, അതിനെ ആൎക്കെയിൻജലിലേക്കു അയച്ചു. എന്തെന്നാൽ റുസ്സിയക്കാൎക്കന്നേരം ബാല്ടിക്കു കടലിൽ തുറയില്ലായിരുന്നു.

അവൻ ഫ്രാൻസുകാരും സ്വിസ്സുകാരും ജൎമ്മൻകാരുമായ ശരണാഗതന്മാരെയെല്ലാവരെയും ശേവത്തിൽ പതിച്ചതു കൂടാതെ, സകല വിധ കൌശലപ്പണിക്കാരെയും മോസ്കോവിലേക്കു അയയ്ക്കുന്നതിന്നു താല്പൎയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില കൌശലപ്പണികളും കൈവേലകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭൂമിശാസ്ത്രികൾ വരെച്ച ഭൂപടങ്ങൾ ചൊവ്വാക്കുന്നതിൽ അവന്നു വിശേഷാൽ ഒരു കൌതുകം തോന്നി. അവൎക്കു ആ സമയത്തു അവന്റെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു അല്പമായ അറിവു മാത്രം ഉണ്ടായതിനാൽ, അതിലെ നഗരങ്ങളുടെ അതൃത്തികളും ആറുകളുടെ കിടപ്പും ഒക്കെയും ക്രമക്കേടായിട്ടു വരെച്ചിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെയും അവൻ കരിങ്കടലി

ന്നും കാസ്സിയാൻ കടലിന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു തോടുണ്ടാക്കു വാൻ ഭാവിച്ചതു, അവൻ തന്റെ സ്വന്ത കൈകൊണ്ടു തന്നേ വരെച്ചു. അതു വെട്ടിക്കുന്നതിന്നു ഒരു ജേൎമ്മാൻ യന്ത്രകനെയും നിശ്ചയിച്ചു.

ഈ സമയത്തായിരുന്നു പടനായകനായ സ്ലീനിന്നും ഡൊൽഗോക്കി പ്രഭുവിന്നും കീഴിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന തന്റെ പട്ടാളം, ആസോഫിന്റെ സമീപത്തു വെച്ചു പിന്നെയും താൎത്തറിക്കാരെ ജയിക്കയും, അവൎക്കു സഹായത്തിന്നായിട്ടു മസ്തൊഫാസുൽത്താൻ അയച്ചിരുന്ന ജനിസറികളുടെ ഒരു സൈന്യത്തെ തോല്പിക്കയും ചെയ്തു. രാജാധികാരവും വിട്ടുംവെച്ചു അംസ്റ്റ്രഡാമിൽ യന്ത്രപ്പണികൾ പഠിപ്പാനായിട്ടു പോയിരിക്കുന്നു, എന്നു മുമ്പിൽ ഈ ക്ഷാറിനെ കുററം പറെഞ്ഞ ആളുകൾക്കു, ഈ ജയത്തിങ്കൽ അവനെ വളരെ ബഹുമാനമായി. വഴിയാത്രക്കാരനായിട്ടും വിജ്ഞാനിയായിട്ടും സൂത്രപ്പണിക്കാരനായിട്ടും ഉല്ലാസിച്ചു നടക്കുന്നതിൽ വെച്ചു, സാരമായ രാജകാൎയ്യങ്ങൾക്കു വിഘ്നം വന്നില്ല എന്നു അവൎക്കു ഇതുകൊണ്ടു ബോധംവന്നു.

൧൬൯൭മാണ്ടു മകരമാസത്തിന്റെ പാതിവരെയും പത്രോസ, കപ്പൽ പണിക്കാരന്റെയും, യന്ത്രകാരകന്റെയും, ഭൂമിശാസ്ത്രിയുടെയും, വൈദ്യന്റെയും വേലകൾ ഒക്കെയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവൻ തന്റെ സ്ഥാനാപതിയോടു കൂടെ എംഗ്ലാണ്ടിന്നു കപ്പൽകേറിപ്പോയി. എന്നാറെ വില്ല്യംരാജാവു അവനെ എതിരേററു കൊണ്ടു വരുവാനായിട്ടു, തന്റെ സവാരിക്കപ്പലിനോടു കൂടെ രണ്ടു പടക്കപ്പൽ നിറെച്ചു ആളുകളെയും അയച്ചു. എംഗ്ലാണ്ടിൽ ചെന്നാറെയും, ക്ഷാർ അംസ്റ്റ്രഡാമിലും സാർദാമിലും വെച്ചു ചെയ്തുവന്നതുപോലെ, അവിടെയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ ദപ്തഫോഡിൽ രാജധാനിവളെപ്പിന്നു സമീപേ പാൎത്തുകൊണ്ടു, കുറേകൂടെ പഠിപ്പാനായിട്ടു തന്റെ സമയം മിക്കവാറും ചിലവിട്ടു, ലന്തത്തച്ചന്മാർ കപ്പൽപ്പണിയുടെ സൂത്രമേ അവന്നു വെച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ അവൻ എംഗ്ലാണ്ടിൽ വെച്ചു പ്രധാനപ്രമാണങ്ങളോടും കൂടെ ആ സൂത്രം മനസ്സിലാക്കി. എന്തെന്നാൽ ആ ദിക്കിൽ അവർ മാതൃക കണ്ടും പ്രമാണമൊപ്പിച്ചും, ഗണിത ശാസ്ത്ര മുറെക്കും ആയിരുന്നു പണിക പതിവു. അവൻ നിമിഷം തച്ചുശാസ്ത്ര

ത്തിൽ വിദ്വാനായി. പിന്നത്തേതിൽ അവൻ എംഗ്ലീഷു മാതൃകപ്രകാരം ഒരു കപ്പൽ തീൎക്കയാൽ, അവൻ ആ പ ണിക്കു മിടുക്കൻ തന്നേ എന്നു സാക്ഷിച്ചു. കപ്പിത്താൻ പെറി എന്നൊരു യന്ത്രകാരകൻ അവനോടുകൂടെ ല ണ്ടനിൽനിന്നു റുസ്സിയായിലേക്കു പോയി. അയാൾ പറയുന്നതാവിതു, അവൻ രാജധാനി വളെപ്പിൽ വരു മ്പോൾ ഒക്കെയും നോക്കുകയും ചെയ്കയും ചെയ്യിട്ടില്ലാ ത്തതായിട്ടു, വലിയതോക്കുവാക്കുകമുതൽ കമ്പാവുക യർ പിരിക്കുകവരെ, യാതൊരു കപ്പൽ സാമാനവും ഇ ല്ലാഞ്ഞു. അവൻ പിന്നീടു നാഴികമണിയുണ്ടാക്കുന്ന സൂ ത്രം പഠിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു: അതു അതിന്നു മുൻപു തന്നേ എംഗ്ലാണ്ടിൽ കുറതീൎന്ന ഒരു സൂത്രമായിരുന്നു.

അവൻ എംഗ്ലാണ്ടിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുൻപേ വില്ല്യംരാജാവു അവനെ ഒന്നു രസിപ്പിപ്പാൻ വേണ്ടി, ഒരു നാട്യകടൽയുദ്ധം അവനെ കാണിച്ചു. അവന്നു അതു നന്നാരസിച്ചിട്ടു, മോസ്കോയിലേ ക്ലാറിനെക്കാൾ, ഒരു എംഗ്ലീഷുകപ്പൽ സേനാപതി തന്നേ ഭാഗ്യവാൻ, എന്നു പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ക്ലാർ ഒരിക്കൽ, സ്വേദൻ കാരോടു യഥാൎത്ഥക്കടൽയുദ്ധം ചെയ്തു, ബോൾട്ടിക്കു കൈ ക്കലാക്കുമെന്നുള്ള വിചാരം അന്നു ചെന്നില്ല. അതുമല്ലാ തെ ബ്രീത്തീഷുരാജാവു താൻ എല്ലാപ്പോഴും ഹോലാണ്ടി ലേക്കു കേറിപ്പോകുന്ന ആ വിശേഷപ്പെട്ട ചെറിയ ക പ്പൽ അവന്നു സമ്മാനമായി കൊടുത്തു. പത്രോസ ൻ൧൬൯൮ മാണ്ടു ഇടവ മാസം ഒടുക്കം ൦ം കപ്പലേൽ ത ന്നെ കേറി, ഹോലാണ്ടിന്നു തിരിച്ചുപോയി. അപ്പോൾ മൂന്നു പടക്കപ്പലുകളിലേ വകെക്കു കപ്പിത്താന്മാരെയും, കച്ചവടക്കപ്പലിലേ വകെക്കു ൨൫ കപ്പിത്താന്മാരെയും, ൪൦ പട്ടാളഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും, ൩൦ മാലുമികളെയും, ൩൦ ശസ്ത്രവൈദ്യന്മാരെയും, ൨൫ം പീരങ്കിവെടിക്കാരെ യും, മുന്നൂററിച്ചിലപ്പാനം കൌശലപ്പണിക്കാരെയും അ വനോടു കൂടെ കൊണ്ടുപോയി. യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായ പ ണികൾക്കു മിടുക്കന്മാരായ ഇവർ, രാജാവിന്റെ കപ്പ ലേൽതന്നേ ഹോലാണ്ടിൽനിന്നു അൎക്കെയിൻജലിന്നും അവിടെനിന്നു അവരവരുടെ വേലകൾകൊണ്ടു ആവ ശ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേക്കും പോകയും ചെയ്തു. അന്ന ത്തേതിൽ പിന്നെ റുസ്സിയാ രാജ്യത്തു ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന മഹിമകൾക്കൊക്കെക്കും ചുവട, അന്നു ആ മഹാനായ

THE FORCE OF HABIT.

Constant experience tells us that both our minds and our bodies are greatly influenced by habit. Few expressions come oftener to our lips than "he is used to it," "he is inured to it," "it is nothing new to him", and so forth. A slave will work without fear under a sun that would kill a brahmin, and a king may be unmoved under flattery that would affect a subject very differently. Nay, habit will produce, not only contentment, but absolute pleasure, in that, which once perhaps was regarded with aversion. Hence our immortal Shakespeare puts such words as these into the mouth of one of his characters,

"How use doth breed a habit in a man!
This shadowy desert, unfrequented woods,
I better brook than flourishing peopled towns:
Here can I sit alone, unseen of any,
And, to the nightingale's complaining notes,
Tune my distresses, and record my woes."

Our whole education for life is, indeed, the result of habits acquired. It has been truly said that "habit is a second nature:" and how it is that some men become such slaves to certain acquired habits—which in fact is true, more or less, of every one of us—is a curious problem to solve.

In the first place there can be no doubt that habit can produce absolute and permanent changes in the condition of the body. These changes are according to certain laws of nature, connected by a wise Providence with our constitutions, which, though we cannot analyse them, are yet sufficiently manifest from their results. For instance, it is perfectly well known, that the body has the power of adapting itself to certain changes, to which it may become subject, and which in time produce a different effect from what they did at first. A person going at once from the plains to the Neilgherries will find the cold at first perhaps absolutely painful, while after some time the same amount of cold has a much less perceptible effect on the feelings, and at last becomes so pleasant, that it is difficult to believe that the cold has not moderated since it was first experienced. Again, many drugs, which at first produce a certain effect on a patient, must often be multiplied many times to produce the same perceptible effect, after the body has been accustomed to their influence. Tobacco and opium must be increased greatly in quantity to produce the same effect on a person long habituated to their use, as many unhappily are, which they did when first indulged in. In both

the cases mentioned, the body must have undergone some real change.

Again, many parts of the body become permanently strengthened by habitual use, and permanently deteriorated by habitual neglect. A native of this country can move the great toe laterally, so as to be able to pick up a pin with facility between that toe and the next: while a European will find, that, from having his foot always confined by a shoe, this power of the muscle is totally lost. The acquired power of brilliant performance on a musical instrument, the sleight of hand of the juggler, the power of balancing the body on the tight rope, and a thousand other acts, the ability to perform which results from habit, are instances of permanent changes taking place in the body itself, which, though often imperceptible, are not the less real. Such changes are, however, sometimes perceptible enough; as for instance we may see by comparing the leg of a rope-dancer with that of an Indian carpenter; the muscle of the former will be found to be hard, well developed, and tense, while that of the latter most probably will be flabby and relaxed.

So far we have only illustrated the fact, that influences habitually applied cause real changes in the condition of the body. It has however been further observed, that, when the body has thus become habituated to an influence, it involuntarily demands a recurrence of that influence, the demand being conveyed under what has been called the *pain of habit*. Any pleasure, however slight and moderate, if frequently reiterated for a long time, has the power of thus producing in us *a want*, which is only satisfied by the recurrence of the custom, whatever it is, that causes the pleasure. We have somewhere read of a sailor, who, having relinquished the sea for a country life, constructed in his garden an artificial mound with a level summit, resembling most accurately the deck of a ship, not only in size but in shape, where he took his daily exercise. So strong may be the force of habit. Habits of thought too, as the pursuits of virtue and knowledge, equally grow upon us: nor indeed are those mental pursuits, which have a vicious tendency, less likely to become strengthened by custom.

Now whether the pain of habit has its seat chiefly in the body, or in the mind, may perhaps be difficult of discovery: but this at least is certain, that the mind is very deeply implicated. Whether, for instance, it be that the body, having been lifted out of its equilibrium, as it were, by some habit, and having always the tendency to return to its normal state, finds the return painful, and so again demands the influence, which caused the displacement of equilibrium, to maintain it still; or whether it be that the mind is possessed of an innate conservativeness; or whether both these causes

are at work, we are not philosophical enough to determine but certain it is that, if the body is susceptible of real chang in its constitution from habitual influences, the mind is n less susceptible of the same. For instance, if a person, wh has been long in the habit of using tobacco, suddenly deprive himself of it, the result is not so much bodily discomfort, a a really considerable mental disturbance, arising from the *pai of habit*, the silent, but involuntary, demand for the recu rence of the old influence. Perhaps the most striking an melancholy instance of the effect on the mind of a habit sole connected with the body, is to be found in the case of po Coleridge. 'What an iron power the use of opium had ove Coleridge, though mentally so gifted a man, is evident fro this, that at the very time when he was living with a frien at Bristol, who was reducing his quantity of opium graduall at Coleridge's own request, in order that he might conqu the habit of taking it, such was his weakness of purpos through indulgence, that he was all the time secretly pu chasing and using large bottles of laudanum, contrary to a his better judgment. His own description of himself, whe under the influence of this fearful habit, and, though fill with remorse, incapable of breaking through it, is sad in th extreme,—"That one habit," he says, "involved him in a host other sins—breach of promise, nay too often actual falsehood and ingratitude to his Maker and to his benefactors." "Con ceive," he says again, "a poor miserable wretch, who for man years has been attempting to beat off pain by a consta recurrence to a vice, which reproduces it; conceive a spir in hell, employed in tracing out for others the road to th heaven from which his crimes exclude him; in short concei whatever is most wretched, helpless, and hopeless, and yo will form a tolerable notion of my state." What we wis particularly to draw attention to is this, that though Colerid knew and confessed that his habit of taking opium was the bottom of all this misery, he had not strength of purpo enough to renounce it; in fact long habit had given inclinatio the dominion over reason; and whenever this is the case man's moral character is gone.

Lastly, it remains to be remarked, that not only are bo body and mind permanently affected by long continued habit but the habit becomes increasingly pleasant, so as to exerci from this cause only an absolute fascination over us. Inde it has often happened that, from simple force of habit, em ployments, which were at first irksome, have become absolute pleasurable: and whatever occupation is in any degr pleasurable, becomes increasingly so by reiteration. We cann but observe here, that it is evidently a wise and benevole provision of Providence, that man should have a law implant

in his very constitution, which causes his habitual occupations to become, as it were, a second nature to him, so that many occupations, not in themselves capable of yielding much pleasure, become a pleasure simply through force of habit. So, for instance, in the study of literature, what was at first irksome and difficult becomes a source of delight.

The most important lesson, however, for us to gather from these considerations is, that habits of all kinds are a powerful *moral* training for good or evil. Every influence which we allow habitually to affect us, will leave a permanent impression upon us, and will become so much a part of our natures, that we shall with the utmost difficulty, if indeed it be not in many cases impossible to shake it off. Whatever becomes habitual influences the character. How careful then should we be to guard against indulgence in profitless habits, by which the mind may insensibly grow to prefer vice to virtue, and be led to sacrifice the pleasures of duty for delights of a much lower kind. From what has been advanced above it must be evident that if an inclination be indulged, it gains an absolute ascendency over us: how important then it is for us to keep our inclinations under constraint, lest inclination, as in Coleridge's case, get the better of reason. And how absolutely necessary it is for us to cultivate habits of virtue in this life; for whatever be the state of the soul at death, in that state will it enter upon another phase of existence. This life is a term of probation and training: and the seeds that we sow now in our natures will grow and blossom in the world to come. Those who habitually love, honor, and trust in God, and put their soul's safety for eternity in the hands of Him who has atoned for their sins, and strive by God's help, and in dependence on the influence of the Holy Spirit, to live virtuously and conquer all sinful inclinations, will be prepared for God's more immediate presence: while those who have been long under the influence of habits of selfishness, lust, deceit, and malice, and aversion to all that is good, will but have kindled in their own bosoms the "fire that can never be quenched," and will have rendered themselves only fit for that place, where "the worm that never dies" is the ***habitual sin***, and its remorse.

(മിന്നൽകമ്പി എന്നു നടപ്പായി പറഞ്ഞുവരുന്ന)

വിദ്യുത്താരയന്ത്രപ്രമാണം.

ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു മറ്റൊരു ഭാഗത്തേക്കു, വിദ്യുത്താരയന്ത്രം മുഖാന്തരം വൎത്തമാനം അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള വേഗതയെക്കുറിച്ചു, വായനക്കാർ മിക്കവരും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു കാൎയ്യം തന്നേ സംശയമില്ല. കൊച്ചിയിൽ അത്രടം പോയിട്ടുള്ള ആളുകൾ, തൂണുകൾ മേൽ കൂടെ നെടുനീളെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന കമ്പികൾ കാണുകയും, അവയിൽ കൂടിയാകുന്നു വൎത്തമാനം അയക്കുന്നതു എന്നു ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യാതെ ഇരിക്കയില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ വിദ്യുത്താരയന്ത്രം വഴിയായി വൎത്തമാനം പോകുന്നതു എങ്ങനെ എന്നു വായനക്കാരിൽ വല്ലവരും സൂക്ഷ്മത്തോളം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ചുരുക്കം ആളുകൾ മാത്രമേ കാണു. ആകയാൽ നമുക്കു തുലോം വിലമതിക്കത്തക്ക ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ കുറിച്ചു കഴിയുന്നെടത്തോളം തെളിവായി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു നോക്കാം. ഒന്നാമതു തന്നെ എംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ വോല്ത്തായിക്ക ബാത്തറി എന്നു പറയുന്നതിനെ കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. അതിന്നു ആ പേർ വന്നതു, അതിന്റെ യന്ത്രകനായ വോല്ത്തായിൽ നിന്നാകുന്നു; ആകയാൽ ഇന്നു മുതൽ മലയാഴ്മയിലും വോല്ത്തികയന്ത്രം എന്നു അതിന്നു നാം പേർ വിളിക്കുന്നു. ഈ വോല്ത്തികയന്ത്രം പല വിധത്തിൽ ഉണ്ടാക്കാം; എന്നാൽ താഴെ പറവാൻ പോകുന്ന വഴിയെക്കാൾ എളുപ്പമായുള്ള വഴി മറ്റ ഇല്ല. പത്തു സ്ഫടികപ്പാത്രം എടുക്കേണം; പിന്നെ നന്നാലു അംഗുലം നീളത്തിലും ഈരണ്ടു അംഗുലം വീതിയിലുമായിട്ടു പതുപ്പത്തു ചെമ്പുതകിടും നാകത്തകിടും കണ്ടിച്ചെടുത്തു, ആ ഇരുവകയിൽനിന്നും ഓരോ തകിടു എടുത്തു മാറ്റി വെച്ചുംവെച്ചു; ശേഷം തകിടുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിവിളക്കേണ്ടും പ്രകാരമാവിതു, നാലോ അഞ്ചോ അംഗുലം നീളവും മുക്കാൽ അംഗുലം വീതിയുമുള്ള വേറെ ൯ ചെമ്പുകമ്പികൾ വെട്ടിയെടുത്തു, അവയിൽ ഒന്നിന്റെ ഒരറ്റത്തു മുൻ കണ്ടിച്ചു വെച്ചതിൽ

ഒരു ചെമ്പുതകിടും, മറെറ അററത്തു നാകത്തകിട്ടിൽ ഒന്നും വെച്ചു, കൂട്ടിവിളക്കുമ്പോൾ, ആ ചെറിയ ചെമ്പുകമ്പിയുടെ ഒരററത്തു ഒരു നാകത്തകിടും, മറെറ അററത്തു ഒരു ചെമ്പുതകിടും വരും. ഇങ്ങനെ ആ എല്ലാ തകിട്ടുഖണ്ഡങ്ങളും കൂട്ടിവിളക്കെണം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ വെച്ചുവിളക്കുന്നതു, തകിടുകളുടെ വീതി കുറെഞ്ഞ വിളുമ്പുകളിൽ ആയിരിക്കെണം, പിന്നെ തകിടുകൾ തമ്മിൽ കൂട്ടി വിളക്കിയതായ തകിട്ടുകമ്പിയെ അൎദ്ധവൃത്താകാരമായിട്ടു പിടിച്ചുവളെക്കെണം, അപ്പോൾ ആ ചെമ്പുതകിടും നാകത്തകിടും തമ്മിൽ ഒരു പോലെ അടുത്തു, സമാന്തരങ്ങളായി തീരും. പിന്നീടു സ്ഫടികപ്പാത്രങ്ങൾ പത്തും എടുത്തു കൂട്ടി വിളക്കപ്പെട്ട തകിടുകൾ ഇടത്തു വശത്തെ ഒന്നാം പാത്രത്തിൽ ചെമ്പുതകിടും, രണ്ടാം പാത്രത്തിൽ നാകത്തകിടും, ഇരിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം, അവയെ ഓരോ അംഗുലം അകലെ ചൊവ്വിനു നിരത്തിവെക്കെണം. പിന്നെയും വേറെ ഒരു ജോടു തകിടുകൾ എടുത്തു അവയെ രണ്ടാമത്തെയും മൂന്നാമത്തെയും പാത്രങ്ങളിലായിട്ടു, അങ്ങനെ ആ തകിടുകൾ എല്ലാം, ചെമ്പുതകിടുകൾ പാത്രത്തിന്റെ വലത്തുവക്കത്തും, നാകത്തകിടുകൾ എല്ലാം പാത്രത്തിന്റെ ഇടത്തുവക്കത്തുമായിട്ടു പത്തുസ്ഫടികപ്പാത്രങ്ങളിലും വെക്കെണം. ആ തകിടുകൾക്കു തമ്മിൽകുറെഞ്ഞ പക്ഷം ഓരോ അംഗുലം ഇട കിടക്കയും വേണം. അപ്പോൾ ആ പാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ചെറിയ പാലങ്ങളാൽ എന്ന പോലെ തകിട്ടു ജോടുകളാൽ യോജിച്ചിരിക്കും. പിന്നെ ഇടത്തുവശത്തു അററത്തെ പാത്രത്തിന്മേൽ ഇടത്തെ വക്കത്തു, മുൻപിൽ കൂട്ടിവിളക്കാതെ നീക്കി വെച്ചിരുന്ന രണ്ടു തകിടുകളിൽ നാകത്തകിടും, വലത്തുവശത്തെ അററത്തു പാത്രത്തിന്റെ വലത്തുവക്കത്തു ചെമ്പുതകിടും, ഒന്നു മറെറാന്നോടു മുട്ടിയിരിക്കാതെ ഇടയിൽ കിടേശോ മരപ്പൂളോ വെച്ചു, വെക്കെണം. ആയതല്ലെങ്കിൽ രണ്ടററത്തുമുള്ള പാത്രങ്ങളിൽ അരയിടം മണൽ ഇട്ടാലും മതി. പിന്നെ ശേഷം പാത്രങ്ങളിൽ ഒക്കെയും കാലിടം വെള്ളം ചരിച്ചു, അതിൽ പതിനാറോ ഇരുപതോ പങ്കിൽ ഒരു പങ്കു യവക്ഷാരാമ്ലവും ചേൎക്കെണം; നന്നാ കടുപ്പമുള്ള വിനാഗരി ആയാലും കൊള്ളിക്കാം. യന്ത്രത്തിന്റെ കോപ്പുകൾ ഇത്രെയുള്ളു. എന്നാൽ ൟ യന്ത്രത്തിന്റെ അങ്ങേ അററവും ഇങ്ങേ അററവും കൂടെ ഒരു ക

മ്പിയോ ചങ്ങലയോകൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ, അതിന്റെ ബലം കാണാം. അതിന്റെ ശക്തി അറിയെണമെങ്കിൽ, കൈവിരൽ നനെച്ചുംകൊണ്ടു, ഒരുകൈ ഇടത്തു വശത്തെ അറ്റത്തിരിക്കുന്ന തകരത്തകിട്ടേലും, ഒരു കൈ വലത്തുവശത്തെ അറ്റത്തിരിക്കുന്ന ചെമ്പുതകിട്ടേലും വെച്ചാൽ ഭുജങ്ങളിൽ ഒരു ഇളക്കം ഉണ്ടാകും. അതുണ്ടാകുന്നതു യന്ത്രത്തിലെ വിദ്യുദ്രാവകം കയ്യേൽ കൂടെ കേറുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു.

എന്നാൽ യന്ത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഈ ദ്രാവകം കൊണ്ടാകുന്നു വിദ്യുത്താരയന്ത്രം ഉപയോഗപ്പെടുന്നതു. ഈ യന്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടറ്റവും തമ്മിൽ ഒരു കമ്പികൊണ്ടു യോജിപ്പിക്കുമ്പോൾ, യന്ത്രത്തിന്റെ അങ്ങേ അറ്റം മുതൽ ഇങ്ങേ അറ്റം വരെ വിദ്യുദ്രാവകം കൂടെ അദൃശ്യമായി ഓടുന്നതുകൊണ്ടു, ഒരു അയസ്കാന്ത സൂചി കമ്പിയുടെ അടുക്കൽ വെച്ചാൽ, അതിന്റെ മുന തിരിഞ്ഞു കമ്പിയുടെ നേരെയായി വരും. വിദ്യുത്താരയന്ത്രത്തിന്നു ഒരു സൂചിയിൽ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഈ അനക്കം തന്നേയാകുന്നു മിക്ക വിദ്യുത്താരയന്ത്രങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുന്നതു. യന്ത്രത്തിന്നു ശക്തിയുണ്ടെങ്കിൽ, അതിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിന്നു മറ്റേ അറ്റംവരെ എത്ര വളരെ നാഴിക വഴി ഉണ്ടായിരുന്നാലും, ഒരു ക്ഷണ നേരംകൊണ്ടു വിദ്യുദ്രാവകം കമ്പിയിൽ കൂടെ എത്തിക്കാം. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽ ഒരു ശക്തിയുള്ള യന്ത്രം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടു, അതിന്റെ ഒരറ്റത്തെ ചെമ്പുതകിട്ടേൽനിന്നു ഒരുകമ്പി തിരുവനന്തപുരം വരെ നീട്ടി, മറുവഴിയായി തിരികെ കൊച്ചിയിൽതന്നെ കൊണ്ടുവന്നു, മറ്റെ അറ്റത്തെ നാകത്തകിട്ടേലും വെച്ചാൽ, ഒരു ഞൊടിക്കകം കമ്പിയുടെ ഒരറ്റത്തുനിന്നു മറ്റെ അറ്റം വരെ വിദ്യുദ്രാവകം ഓടും. ആ അയസ്കാന്ത സൂചി കമ്പിയോടടുപ്പിച്ചു എവിടെ എങ്കിലും വെക്കേണ്ടും വിധത്തിൽ വെച്ചാൽ, വിദ്യുദ്രാവകം കമ്പിയിൽ കൂടെ ഓടുന്ന സമയത്തു ആ സൂചി തിരിയും.

എത്രയും പ്രയാസം കുറെഞ്ഞ വിദ്യുത്താരയന്ത്രം കൊച്ചിയിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വെക്കേണമെങ്കിൽ, എന്തു ചെയ്യേണം. ഈ യന്ത്രത്തിന്നു ഇപ്പോൾ പലടത്തും പല വിശേഷങ്ങളും കൂടീട്ടുണ്ടു. അതൊക്കയും പടങ്ങൾ കൂടാതെയും ചുരുക്കമായിട്ടും പറെഞ്ഞു മനസ്സി

ലാക്കാകുന്നതല്ല. എന്നാൽ കാൎയ്യമായ പ്രമാണം ഇതു തന്നെ. രണ്ടു സ്ഥലത്തും ഓരോ അയസ്കാന്തസൂചി ക്രമപ്രകാരം കമ്പിച്ചുരുളിൽ വെച്ചു, ആ കമ്പിയുടെ ഒരു അററം മറെറ സ്ഥലത്തെ യന്ത്രത്തിന്റെ ഒരററത്തു പിടിപ്പിക്കേണം. മറെറ അററം യന്ത്രത്തിന്റെ മറെറ അററത്തു ഇഷ്ടംപോലെ യോജിപ്പിപ്പാനും വേർപിരിപ്പാനും തക്ക വിധത്തിലും വെക്കേണം. പിന്നെ കൊച്ചിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ആൾ കമ്പിയുടെ വിട്ടു കിടക്കുന്ന അററം സൂത്രത്തോടു ചേൎത്തുവെച്ചാൽ, അപ്പോൾ വിദ്യുദ്രാവകം കമ്പിയിൽ കൂടെ ഓടി തിരുവനന്തപുരത്തു ഇരിക്കുന്ന സൂചിയെ അനക്കും. നിശ്ചയം. പിന്നെയും ഇടത്തുവശത്തെ കമ്പി യന്ത്രത്തിന്റെ വലത്തെ അററത്തും, വലത്തുവശത്തെ കമ്പി യന്ത്രത്തിന്റെ ഇടത്തെ അററത്തും, വെച്ചാൽ, ആ സൂചി നേരെ മറിച്ചു അനങ്ങും, ഇങ്ങനെ ഓരോ തര അനക്കങ്ങൾ കൊണ്ടു, ഓരോ തര വാക്കുകൾക്കും അക്ഷരങ്ങൾക്കും അടയാളങ്ങളായിട്ടു, രണ്ടു ദിക്കിലും ഇരിക്കുന്ന ആളുകൾ തമ്മിൽ സമ്മതിച്ചാൽ അതു മുഖാന്തിരം തമ്മിൽ വൎത്തമാനം അറിയിക്കാമെന്നുള്ളതു തെളിവാകുന്നു.

വോല്ത്തികയന്ത്രത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന വിദ്യുദ്രാവകത്തിന്റെ മറെറാരു ലക്ഷണം, അതിനെ മയമുള്ള ഒരു ഇരിമ്പു ഖണ്ഡത്തിൽ കേററിയാൽ, അക്ഷണം തന്നെ ആ ഇരിമ്പു അയസ്കാന്തമായി തീരുകയും, ആ വിദ്യുദ്രാവകം അതിൽ ഇരിക്കുന്ന നാളൊക്കയും അതിന്നു ആകൎഷണശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആകയാൽ ഒരു ഇരിമ്പു നുറുക്കു കുതിരയുടെ ലാടയാകൃതിയിൽവളെച്ചു, അതിനെ ആ യന്ത്രത്തിന്റെ അററങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായ കമ്പികൊണ്ടു ചുററിയാൽ, അതു നന്നാ ശക്തിയോടു ആകൎഷിക്കുന്നതായി തീരുന്നു. ആ കമ്പി ആ യന്ത്രത്തിൽനിന്നു അഴിച്ചെടുത്താലും, ആ ഇരിമ്പിൽ ആ ആകൎഷണശക്തി ഇരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഒരു വഴിയിൽ അത്രെ അനക്കമുണ്ടാകയും, സംസാരയടയാളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു അതുകൊണ്ടു വിദ്യുത്താരയന്ത്രത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇതുതന്നെ. വോല്ത്തികയന്ത്രം കൊണ്ടു വ്യാപിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യുദ്രാവകം മുഖാന്തരം, ദൂരോം ദൂരമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരു സൂചിയിലോ, ചെറിയ ലോഹപദാൎത്ഥങ്ങളിലോ, ഒരു ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു അനക്കമുണ്ടാകുന്നു.

THE FLOWER AND THE STREAM.

O stay, O stay, sweet flower, that bloomest
So delicate, fair gift of God;
I cannot bear to think the morrow
Shall find thee wither'd on the sod.

I cannot stay, I must away,
Where all my sisters too lie dead;
Their beauty, once so bright, has fled;
I too must droop, as well as they,
I must away, I must away!
But see! again I may revive,
And live once more a brilliant flower;
For death is but new life in bud;
So God has will'd; such is His power.
But first I must in part remove,
And float upon the buoyant air;
In part be melted in the dew,
Ere I again can bloom so fair:
Else must the ground for ever be
A tomb for me.

O stay, O stay, sweet stream, that restest
Never on thy liquid wing:
I cannot bear to see thee dropping
Ever from thy crystal spring.

I cannot stay, I must away,
Where all my brethren are at rest;
They slumber on the ocean's breast;
I too must go, as well as they,
I must away, I must away!
But see! upon this mountain side
One day I may again return,
To kiss the flowers with gentle rain,
And once more mingle in the burn.
But first up from my ocean bed,
To steal a glory from the sun,
Towards Heaven my course must be begun:
Else must I toss, where tempests dread
Howl round the dead."

Thou, man, art like the flower and burn;
No tears of love thy course can stay;
No voice can bid thy years delay:
And would'st thou to this earth return,
When it has donn'd its summer dress,
Thou first must trim thy wing to rise
On angel-pinions through the skies;
Thou first must bathe thee in the light,
That clothes the "Sun of Righteousness;"
Or death will be thy endless night,
Thy night of living nothingness.

൫ാം സങ്കീൎത്തനം

ആൎത്തരെത്തുണെച്ചുരക്ഷയെകമെകനായക
ആൎത്തനാമടിയനിൽകടാക്ഷപാതമെകനീ

ചീൎത്തനിൻമനസ്സലിവിനൊത്തപോലെനീമമ
ചീൎത്തകുററമൊക്കയുംമറച്ചരുൾകപാലക
കുററകൂട്ടമത്തിൽനിന്നുധൌതനാക്കിയെന്നെനീ
മററഭയമില്ലിനിക്കശുദ്ധനാക്കകെന്നുടെ
തെററുകളഖിലവുംസുവേദ്യമായിവന്നുമമ
മുററുമെൻെറപാപമെൻെറമുൻപിലെല്ലൊനിത്യവും
നിന്നോടത്രെഞാൻപിഴെച്ചുനിൻെറകണ്ണുകൾകാണ്കെയി
ഷണ്ഡപാതകത്തെയച്ചറെപ്പതെല്ലമെന്നിയെ
ചെയ്തുകണ്ടമായതിന്നുപേശുമെന്നളവിൽനീ
നീതിനിൎമ്മലതയുള്ളനല്ലജഡ്ജിയാകുവാൻ
കാണ്കഞാനകൃത്യകൃത്രിമത്തിലുത്ഭവിച്ചഹൊ
പങ്കമോടുമജ്ജനനിഗൎഭമേററതെന്നെയും
നേരുവേണമുള്ളിലെന്നുനിന്മനസ്സിലാഗ്രഹം
തൈരസെതിരിച്ചറിവുനല്കുമെല്ലൊനീമമ
സോപ്പിനാലെയെന്നെനീതളിച്ചുശുദ്ധനാക്കുക
അപ്പൊഴുതുസ്വച്ഛനാകുമില്ലകില്ലതെല്ലുമമ
സ്നാതനാക്കുമെന്നെയെങ്കിൽഞാനതിൻെറമൂലമായി
ശ്വേതനായ്ഭവിച്ചിടുംഹിമത്തിലുമധികമായി
കേൾക്കുമാറനുഗ്രഹിക്കതോഷശബ്ദമെങ്കിലെൻ
തല്ക്കരംതകൎത്തവസ്ഥിതുഷ്ടിപ്പൂണമപ്പൊഴെ
നീക്കിനിൻമുഖത്തെയെൻെറകില്ബിഷത്തിൽനിന്നുനീ
മാച്ചുയെന്നകൃത്യമൊക്കയുംതവകരുണയാ
ശുദ്ധമുള്ളൊരുള്ളമെന്നിലാസ്ഥയാപടെച്ചുനീ
പുത്തനാക്കകെന്നിൽനൽസ്ഥിരതയുള്ളരൂപിയെ
തള്ളരുതെയെന്നെനിൻെറസന്നിധിയിൽനിന്നുനീ
നല്ലനിന്നരൂപിയെന്നിൽനിന്നുനീയെടുക്കൊലാ
നിൻെറരക്ഷാതോഷമേകിനിക്കിനിത്തിരികനീ
നിൻെറനല്ക്രൂപിതാങ്ങുമാറുമേകനീമമ
അപ്പൊഴതിക്രമത്തിൽവാസമുള്ളവൎക്കുനിൻ
നല്ലവഴിയെപ്പഠിക്കുമാറുചെയ്യനാകയാൽ
നിങ്കലേക്കുവന്നിടുമനന്തിരിഞ്ഞുപാപികൾ
നിൻകഴൽത്തളിരിണനമിപ്പതിന്നുനിത്യവും
ഹത്യനീക്കിമോചനംതരികയെൻെറരക്ഷക
സത്യമെൻരസനനിൻെറധന്യമോൎത്തുപാടുമേ
എൻെറചുണ്ടുനിൻെറനല്ലനുഗ്രഹാൽതുറക്കുകിൽ
നിൻെറനൽസ്തുതികളെപ്പുകഴ്ത്തുമെൻെറനാവുപോൽ
കാലതൎപ്പണത്തിലില്ലപ്രീതിതെപ്രസിദ്ധമാം
പൂജയിൽദഹിച്ചിടുംബലിയിലുംരുചിനഹി
ന്നല്ലയെങ്കിലില്ലകില്ലനല്ലയാസ്ഥയോടുഞാൻ
ചൊല്ലെഴുംബലികഴിക്കുമായിരുന്നുഞാൻതവ
ദൈവതൎപ്പണംനുറുങ്ങിയുള്ളരൂപിതന്നെയാം
ദൈവമെചതഞ്ഞുടഞ്ഞഹൃത്തെനീത്യജിച്ചിടാ
സീയനുകരുണചെയ്തുനിൻഹിതത്തിനൊത്തപോൽ
നായകരചിച്ചരുൾകശാലെമിൻെറഭിത്തിയെ
അപ്പൊഴുതുനീതിതൎപ്പണത്തിലുംദവരുചി
മുള്ളുടുമശേഷകായഹോമതൎപ്പണത്തിലും
ശൃംഗവുംകുളമ്പുമുള്ളനല്ലകൂററരെയവർ
ഭംഞിയിൽകഴിക്കുമെല്ലൊനിൻെറപീഠപാലക.

നാനാൎത്ഥം.

സന്മാൎഗ്ഗോപദേശം. മഹാരാജ്ഞകളിൽനിന്ന മലയാഴ്മയിലേക്ക ചി. ലക്ഷ്മണരായർ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി തിരുവനന്തപുരത്തു അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്ന സന്മാൎഗ്ഗോപദേശം എന്ന നല്ല ചെറിയ പുസ്തകത്തിൽ ഒന്നു ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ വന്നു ചേൎന്നു. ഞങ്ങൾ അതിനെ സന്തോഷത്തോടു വായിച്ചുകാണുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സന്മാൎഗ്ഗത്തിന്നു അനുകൂലമായും മനസ്സിൽ ആകുന്നതിന്നു പ്രയാസമില്ലാതെയുമുള്ള പ്രകരണങ്ങൾ ഭാഷയിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നതു എത്രയും ഉപകാരം തന്നെ. എന്നാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സൂത്രവിദ്യയും ബഹുജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം എന്തു എന്നും അതു മുഖാന്തരം സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യം മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വൎദ്ധിക്കുന്നുവോ എന്നും ഒട്ടുപേർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. മൂഢത ഭാഗ്യം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവൎക്കു ഈ സംഭവം നേരെ ഒരു ഉപദ്രവം എന്നും തോന്നുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ഈ മുഖാന്തരത്താലേ മനസ്സിന്റെ പാത്രതകളും അനുഭോഗത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങളും വൎദ്ധിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു സൎവ്വരും സമ്മതിക്കേ പാടുള്ളു. കിഴക്കൻ കാട്ടിൽ പാൎക്കുന്ന മലമ്പണ്ടാരങ്ങളും തുറമുഖ പട്ടണങ്ങളിലെ നിവാസികളും തമ്മിൽ എത്ര വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നു. അവർ തങ്ങൾക്കു പാൎക്കുന്നതിന്നു ഗുഹകൾ അല്ലാതെ ഭവനങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയാൽ പലപ്പോഴും കടുവാമുതലായ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾക്കു ഇരയായിപ്പോകുന്നു. അവൎക്കു ഉപജീവനത്തിന്നു വേട്ടയാടിയും ഫലമൂലാദികൾ തേടിയും യദൃച്ഛയാ കിട്ടുന്ന സംഭിന്നഭക്ഷണമല്ലാതെ കൃഷി കച്ചവടത്താൽ സ്ഥിരമായും സമൃദ്ധിയായും വന്നു ചേരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഒന്നും അവരുടെ ആധീനതയിൽ ഇല്ല. നേരെ മറിച്ചു നാട്ടിലെ കുടിയാനവന്മാരിൽ എത്രയും ദരിദ്രന്മാര തന്നെയും ഇങ്ങനെയുള്ള പാടുകേടിൽനിന്നു ഒഴിവുള്ളവരാകുന്നു. കാറ്റും മഴയും വരുമ്പോൾ കുളിൎന്നും വിറെച്ചും ചാകാതെ വല്ലവരുടെയും പടിപ്പുരയിൽ കയറി കിടന്നിട്ടെങ്കിലും അവൎക്കു രക്ഷപെടാം. പശിദാഹങ്ങൾ ബാധിക്കുമ്പോൾ ഭിക്ഷ യാചിച്ചുകിട്ടുന്നതുകൊണ്ടെങ്കിലും തങ്ങളുടെ ജീവനെ പട്ടിണികൂടാതെ നിലനിറുത്തികൊണ്ടുപോകാം. മാനുഷശരീരം സാധാരണമായി കീഴ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മഹാരോഗങ്ങൾ അവൎക്കുവന്നു പിടിപെടുമ്പോൾ വല്ല ധൎമ്മ ചികിത്സപ്പുരയിലും അവരെ കൈക്കൊള്ളുമായിരിക്കും. ഈ രണ്ടു വകക്കാരും തമ്മിൽ സുഖാനുഭോഗങ്ങളുടെ ഉപകരണങ്ങളിൽ ഇത്ര വ്യത്യാസം വന്നിരിക്കുന്നതിനുള്ള ഹേതു അവരുടെ സാധാരണമായ മൂഢതയും ഇവരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവൎദ്ധനവും ആകുന്നു എന്ന സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യാവൎദ്ധനവിനാലെ സുഖാനുഭോഗത്തിന്നുള്ള ആന്തരപാത്രതകളും ബാഹ്യപദാൎത്ഥങ്ങളും വൎദ്ധിക്കുന്നു എങ്കിലും അതിനൊപ്പമായി ഭാഗ്യം സാക്ഷാൽ വൎദ്ധിച്ചേ കഴിയു എന്നില്ല. കോയിക്കൽ വസിച്ചു കോലാഹലത്തോടു വാഴുന്ന പ്രഭുവും കൊട്ടകൽ കിടന്നു അരിഷ്ടിച്ചു കഴിയുന്ന പുലയനും തമ്മിൽ സുഖാനുഭോഗത്തിൽ പുറമെ തോന്നുന്നിടത്തോളവുമുള്ള വ്യത്യാസമില്ല. സന്തോഷം മനോവൃത്തിയാകയാൽ രാജാവിന്റെ മനസ്സിനെ അധികത്തിൽ മാത്രം സന്തോഷിക്കുന്നതും അടിയാന്റതിനെ അല്പത്തിൽകൂടയും സന്തോഷിക്കുന്നതും ആയിട്ടു ആക്കുവാൻ സൃഷ്ടികൎത്താവിന്നു കഴിയും. വിദ്യാഭ്യാസത്താലെ മനസ്സിന്റെ പാത്രതകൾ വൎദ്ധിക്കുന്തോറും അതിനെ തൃപ്തിയാക്കുന്നതിന്നു ബാഹ്യ വിഷയങ്ങളും ക്രമത്തിന്നു വൎദ്ധിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. പനിനീർപുഷ്പത്തിന്റെ നിറവിശേഷം മാത്രം കണ്ടുരസിപ്പാനേ ഒരു ശിശുവിനു കഴിയു. ഒരു യുവാവു അതിന്റെ വാസനഗുണവും ആകൃതിഭംഗിയും കൂടെ ഗ്രഹിപ്പാൻ പ്രാപ്തനാകുന്നു. എന്നാൽ നിറവും മണവും അഴകും വിചാരിച്ചു രസിക്കുന്ന യുവാവിന്നു നിറം കണ്ടു മാത്രം ഉല്ലസിക്കുന്ന ശിശുവിനെക്കാൾ സന്തോഷത്തിന്റെ പരിപൂൎണ്ണതെക്കു കൂടുതൽ വരേണമെന്നില്ല. പാത്രങ്ങളുടെ വലിപ്പംപോലെ വസ്തുക്കൾ കൊള്ളുന്നതിൻവണ്ണം മനസ്സിന്റെ വിസ്തീൎണ്ണതെക്കു തക്കവണ്ണം അതിനെ തൃപ്തിയാക്കുന്നതിനുള്ള സാധനങ്ങളും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഫാബ്രിക്യൻ രോമപുരിയിലെ ആധിപത്യം നടത്തുന്നതിനെക്കാൾ തന്റെ സ്വന്തകൈകൊണ്ടു തന്നേകാലൂന്നി ഉപജീവനം

ലഭിപ്പാൻ ഇച്ഛപ്പെട്ടു. മഹാനായ അലക്സന്തർ ലോകമൊക്കെ ജയിച്ചു ചക്രവൎത്തിയായി വാഴുന്ന സമയത്തും ലോകം ഇത്ര ചെറുതായിപ്പോയല്ലൊ എന്നുപറഞ്ഞു പ്രലപിച്ചു. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യരെ അല്പ സന്തുഷ്ടന്മാരാക്കുന്നതിന്നു പകരം അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു അതു അവരുടെ സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യത്തിന്നു ഉപയോഗമല്ല വിരോധമാകുന്നു എന്നിങ്ങനെ ചിലർ ദോഷതാപമായി വാദിക്കുന്നുണ്ടു. ഈ വാദത്തിലെ ഉപന്യാസങ്ങൾ ന്യായത്തിനൊത്തതു തന്നേ എന്നുവരികിലും നിഗമനം അസംബന്ധമാകയാൽ തീരെ തെറ്റുതന്നേ. ധനവൎദ്ധനവിനാലേ സുഖത്തിന്നുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ സ്വാധീനമായി വരുന്നതിൻവണ്ണം ദുഃഖത്തിന്നുള്ള ഹേതുക്കളും ഉണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ടു ദ്രവ്യം വല്ലവരും മനഃസ്സോടെ ഉപേക്ഷിച്ചു ദരിദ്രന്മാരായി തീരുന്നുണ്ടോ. കുഞ്ഞുങ്ങൾ ശൈശവത്തിൽ അല്പ സന്തുഷ്ടന്മാരായിരിക്കയുംപ്രായം ചെല്ലുമ്പോൾ അധികാഗ്രഹികളായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ആരാനും തങ്ങളുടെ മക്കൾ എല്ലായ്പോഴും ശിശുപ്രായക്കാരായി ഇരിപ്പാൻ ഇച്ഛപ്പെടുമോ. അസ്ഥിമുഴുപ്പുള്ള ശരീരപ്രകൃതക്കാൎക്കു കൃശശരീരമുള്ളവരെക്കാൾ അന്നവസ്ത്രാദികൾ അധികം വേണം എന്നു വെച്ചു ദേഹപുഷ്ടി ഒരു ആപത്തു എന്നു വല്ലവൎക്കും തോന്നിപ്പോകുമോ. വലിയ പാത്രങ്ങൾക്കു കോളധികമുണ്ടെന്നു വെച്ചു അവയെ കൊടുത്തുംകളഞ്ഞു അവെക്കു പകരം ചെറിയതു വാങ്ങിച്ചു കൊള്ളുമോ. ഇല്ല നിശ്ചയം തന്നേ. എന്തെന്നാൽ പാത്രങ്ങൾക്കു വലിപ്പം കൂടുന്നതിനാലേയുള്ള ഞെരുക്കേടുകൾ നീക്കമാക്കുന്നതും ചെറുപ്പമായിപ്പോയാലുള്ള കുറവിന്നു ഒഴിച്ചിൽ ഇല്ലാത്തതുമായിരിക്കുന്ന പ്രകാരം വിദ്യാവൎദ്ധനവിനാലേയുള്ള ദോഷങ്ങൾ ആഗന്തുകമാകയാൽ നീങ്ങിപ്പോകാകുന്നതും അതിനാലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ആവശ്യമാകയാൽ സ്ഥിരമായി നില്ക്കുന്നതുമാകുന്നു.

എന്നാൽ ലൌകിക വിദ്യെക്കു ഇങ്ങിനെ ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ പറയാം എന്നിരുന്നാലും വൈദികജ്ഞാനം വൎദ്ധിക്കുന്നതു എത്രയും ഉപകാരം എന്നു ഏവരും സമ്മതിച്ചേ കഴിവു. അതു മനുഷ്യരുടെ ദുരാഗ്രഹങ്ങളെയും ദുൎമ്മോഹങ്ങളെയും ദുൎവ്വികാരങ്ങളെയും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നുപകരം അവരെ അടക്കം പരിപാകം അലംഭാവം ദൈവഭക്തി ഇങ്ങനെയുള്ള ശീലങ്ങളിൽ അഭ്യസിപ്പിക്കേയുള്ളു. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ മേൽ പേരുപറഞ്ഞ ചെറിയപുസ്തകം ഇപ്പറഞ്ഞതരത്തിൽ ഒന്നാകുന്നു. അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന മൊഴികൾ സന്മാൎഗ്ഗം വൎദ്ധിക്കുന്നതിന്നു ഉപയോഗമാകുന്ന ഹിതോപദേശങ്ങൾ തന്നേ. അതിന്റെ ഉടയക്കാരൻ ലാഭത്തെ ഇച്ഛിക്കാതെ പരോപകാരത്തെകരുതി സഹായമായിട്ടു പുസ്തകം ഒന്നിന്നു നാലു ചക്രം മാത്രം വിലവെച്ചിരിക്കയാൽ എളിയവൎക്കുംകൂടെയും പ്രയാസംകൂടാതെ വിലെക്കു വാങ്ങിക്കാകുന്നതാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചു പരമാൎത്ഥമായിട്ടു തന്നേ എങ്കിലും ഇത്രമേൽ സ്തുതി പറഞ്ഞുംവെച്ചു അതിൽ ചില കുറവുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ മിണ്ടാതിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു പക്ഷവാദം എന്നു വരുന്നതാകയാൽ ആയതിനെ ഉടയക്കാരനും വായനക്കാരും സന്തോഷത്തോടു ആദരിക്കും എന്നുഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ശരി എന്നു സമ്മതിക്കുന്നു എങ്കിൽ മാത്രമേ അംഗീകരിക്കേണ്ടു. ഞങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുന്ന കുററം വാചകത്തെ അല്ലാതെ കാൎയ്യത്തെത്തീരെസംബന്ധിക്കുന്നില്ല. പിഴനോക്കിയ രാമൻതമ്പി വിദ്വാൻ എന്നു ഞങ്ങൾ മുഖപരിചയംകൊണ്ടു തന്നേ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരാളാകയാൽ ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കിയിരുന്നു എന്നു വരികിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വിഷ്ഠകൾക്കു ഇടവരികയില്ലായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്നായിട്ടു ഒന്നാം വശത്തു കാണുന്ന പിഴകളെ മാത്രം ഞങ്ങൾ എടുത്തുപറയുന്നു.

൧. ൨. 'രമതു' ഇങ്ങനെയുള്ളടത്തു ഒക്കെയും 'രമതു. രമതു. ആയതു' എന്നു ഉകാരം കൂട്ടി എഴുതുവാനുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ തന്നെയും മനുഷ്യർ വലിപ്പം, വിചാരിച്ചു നടക്കേണം. 'ഒരു മനുഷ്യൻ' എന്നിങ്ങനെ ഉകാരം കൂട്ടി എഴുതി മുറെക്കു കാണുന്നു.

൧. ൩. 'വച്ചിട്ടും' എന്നതിന്നു 'വൈകീട്ടും' എന്നു വേണം.ധ്യായ 'വൈക' എന്നാകുന്നു.

൧. ൨. 'കേണ്ടതാകുന്നു' എന്നതിനു 'കേണ്ടതാകുന്നു' എന്നു വേണം. ൧൩ാം വരിയിൽ, 'ധാരാകുന്നു' എന്നു ചൊവ്വേ എഴുതിക്കാണുന്നു.
൧. ൮. 'സകല സ്ഥലങ്ങളിലെ' എന്നതിനു 'സകല സ്ഥലങ്ങളിലും' 'എന്നുമ്' കൂട്ടിവേണം. [വ്യാകരണം. ൨൯൭]
൧. ൧൨. 'ആകുന്നതു' എന്നതിനു 'ആകുന്നു' എന്നു വേണം. അല്ലാഞ്ഞാൽ കൎത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേൎക്കുന്നതിനു വചനം ഇല്ലെന്നുവരും [വ്യാ. ൺ. ൨൧൧-൨൧൨.]

൧൭. ലക്ഷം വ്യല്യം ൧൯ ലക്ഷം വല്യം പറയുന്ന കാൎയ്യങ്ങളുടെ അൎത്ഥം ഇന്നതെന്നു ഞങ്ങൾക്കു നല്ല തെളിവാകുന്നില്ല.

മലയാഴ്മക്കു നിഘണ്ടുവാകട്ടെ വ്യാകരണമാകട്ടെ ഇതുവരെ ഇല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവനവനു തോന്നുംവണ്ണം അക്ഷരം കൂട്ടി എഴുതുക നടപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അങ്ങിനെയുള്ള കുറവുകൾ പറവാനില്ലായ്കകൊണ്ടു ഇനിയും തോന്നുംപോലെ എഴുതുന്നതു സമ്മതിക്കേണ്ടതല്ല. മലയാം ഭാഷയെ ശുദ്ധിയും പുഷ്ടിയും ആക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഇതുവരെ നന്നാ ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നു. നാട്ടിലെ വിദ്വാന്മാർ മിക്കവരും ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നതിനാൽ അവർ തങ്ങളുടെ സംസ്കൃതവിദ്യയെക്കുറിച്ചു പ്രശംസിച്ചതല്ലാതെ തങ്ങളുടെ നിത്യവൃത്തിക്കു ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന മലയാഴ്മയെ തീരെ പ്രമാണമാക്കിയില്ല. ഇ കാൎയ്യത്തിൽ ഈ സൎക്കാരിലേപ്പേരിലും നന്നാ ഉദാസീനതയുണ്ടായിരുന്നു. മേല്ക്കോയ്മ അന്യഭാഷക്കാരായിരിക്കുന്ന എംഗ്ലിഷ്സൎക്കാരിൽനിന്നും നാട്ടുഭാഷയുടെ അറിവു നിലനിന്നു പോകുന്നതിനുള്ള നിബന്ധനങ്ങൾ വേണ്ടുംവണ്ണം വെച്ചിരിക്കുന്നു. ആ സൎക്കാരിൽ വേലയിൽ ഏല്പടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആശാന്മാരും നാട്ടുഭാഷയിൽ പരീക്ഷ കൊടുക്ക ആവശ്യമായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ നാട്ടിലെ മഹാരാജാവിന്റെ സ്വന്തഭാഷ മലയാഴ്മയാകുന്നു എന്നു വരികിലും ഈ ഭാഷയുടെ ഗുണീകരണത്തിനായിട്ടു ഇപ്രകാരമുള്ള ചട്ടംകെട്ടുകൾ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നതു അതിശയം തന്നെ. ഇപ്പോഴത്തെ മഹാരാജാവവൎകൾക്കും ഇളയരാജാക്കന്മാൎക്കും വാഞ്ഛയും മാധവരായർ ദിവാനിജിക്കു അധികാരവും ആയതിൽ പിന്നെ ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിക്കയും അങ്ങിനെയുള്ള വേലയിൽ സഹായിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നതിനാൽ മറ്റെല്ലാററിലും എന്നപോലെ ഈ ഒരു സംഗതിയിലും കാൎയ്യാദികളുടെ നടപ്പു ചൊവ്വായി വരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു എങ്കിലും സൎക്കാരിൽനിന്നു ചെയ്യാകുന്ന നിബന്ധനങ്ങൾ ഇതുവരെ മുറെക്കു ചെയ്തിട്ടില്ല. മണ്ഡപത്തിൻവാതിൽ മുതൽ ഹജൂർ വരെയും മുനിശിപ്പു കോടതിമുതൽ ചതുൎക്കോടതി വരയുമുള്ള എഴുത്തുവേലകൾ ഒക്കെയും ഇന്നേ വരെയും തമിഴക്ഷരത്തിൽ ആകുന്നു നടക്കുന്നതു. ആകയാൽ ആധാരമൊ കുറിയോ ആകട്ടെ പതിവോ പറ്റുചീട്ടോ ആകട്ടെ സമനോ വിധിപ്പേപ്പോ ആകട്ടെ തമിഴക്ഷരത്തിൽ അല്ലാതെ മലയാം ഭാഷെക്കു വിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ യാതൊന്നും 'കാണുന്നില്ല' എന്നല്ല വല്ലവരും തങ്ങളുടെ മൊഴിയോ ആവലാധിയോ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടു കച്ചേരിയിലോ കോടതിയിലോട്ടു ചെന്നാൽ പിള്ളമാർ ആയതിനെ അംഗീകരിക്കാതെ തമിഴിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പാവപ്പെട്ട കുടിയാന്മാരെ നിൎബ്ബന്ധിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിനോടു കോയ്മെക്കു വിരോധമാകുന്നു എന്നു ഒരു വിചാരം ബഹു ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സാധാരണമായിട്ടു കയറിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൻവണ്ണം കാൎയ്യം മറ്റുക്രതിയായി വരുവാൻ സംഗതിയായതു പാണ്ടികൾ സൎക്കാരുദേശവത്തിൽ അധികമായി ഏല്പതുകാരണത്താൽ ആകുന്നു. അവർ ഗ്രന്ഥം ശീലമില്ലായ്കയാൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടു വിചാരിക്കാതെ തങ്ങളുടെ സ്വന്ത ഏനത്തെ മാത്രം കരുതി സകലവും തമിഴിൽ എഴുതി നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതു എത്രയും വലിയ ക്രമക്കേടു തന്നെ. ഇതു നിമിത്തം രാജാംശത്തിൽനിന്നും തന്റെ സ്വന്തഭാഷയെ നിന്ദിക്കുന്നു എന്നു ഭേദം വരുന്നതു കൂടാതെ വള

ഒരു ചുററുകൾക്കും തെററുകൾക്കും ഇടയാകുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ളവരിൽ തന്നെ പലരും തമിഴെഴുത്തു ശീലമില്ലായ്കയാൽ തങ്ങളുടെ ദേഹത്തെയും വസ്തുവകകളെയും സംബന്ധിച്ചു പല ഓലകൾക്കും വായിച്ചറിയാതെ കയ്യൊപ്പുവെച്ചു കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഈയക്ഷരമാല ഗ്രന്ഥത്തെക്കാൾ മലയാഴ്മക്കു വിഹിതമായിരുന്നാൽ ആയതു നടപ്പാകുന്നതു ആഗ്രഹിക്കുന്നകളും പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടു എങ്കിലും എല്ലാവരും വശമാക്കുവാനുള്ളതുമാകുന്നു. എന്നാൽ കാൎയ്യം അങ്ങിനെയല്ല നേരെ മറിച്ചാകുന്നു. ശുദ്ധദ്രാവിഡ പദങ്ങളെ എഴുതുന്നതിന്നു തമിഴക്ഷരം മതിയാകുമെങ്കിലും ഗീൎവ്വാണത്തിൽനിന്നു അസംഖ്യം മൊഴികൾ ഈ ഭാഷയിൽ നടപ്പായിരിക്കയാൽ അവയെ എഴുതുവാൻ ഇതു തീരെപ്പോരാ. ദൃഷ്ടാന്തം വേണമെങ്കിൽ 'ബലം സാക്ഷി കൃഷ്ണൻ' എന്നവയെ ശബ്ദവും പൊരുളും പിണങ്ങത്തക്കവണ്ണം, പലം താക്കിഴി, കിട്ടിണൻ എന്നും എഴുതുവാനേ പാങ്ങുള്ളു. ആകയാൽ സൎക്കാരിടപെട്ട എഴുത്തുവേലകൾ ഒക്കെയും മലയാഴ്മ നടപ്പായിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ എങ്കിലും മേലാൽ തമിഴിൽ ആകാതെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം നിഷ്കൎഷയായിട്ടു ചട്ടംകെട്ടുന്നതു ഉത്തമം എന്നു തെളിവായി കാണാകുന്നതാകുന്നു.

ചതുരംഗം.

ചതുരംഗക്കളിയെ കുറിച്ചു ചിലപ്പോൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കി നമ്മുടെ വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കയും, അതിൽനിന്നു അപ്പപ്പോൾ ചോദ്യങ്ങൾ ഇടുകയും, കീൎത്തിപെട്ട പോരുകാരുടെ ചില പോരുവിവരങ്ങൾ പറകയും ചെയ്യാമെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു വൎണ്ണിച്ചു പറയുന്നതിന്നു മുൻപെ തന്നെ, ചതുരംഗക്കളത്തിൽ കരുക്കൾ മാററുന്നതിനെ കാണിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ച വഴിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതാവശ്യമാകയാൽ, ഇപ്പോൾ അതിനെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. വായനക്കാരൻ ചതുരംഗഖണ്ഡം വരെച്ച ഒരു പലക, തനിക്കടുത്ത വശത്തു വലത്തുഭാഗത്തെ കോണിൽ വെളുത്തഖണ്ഡം വരുവാൻ തക്കവണ്ണം വെച്ചിട്ടു, കരുക്കളും മുറെക്കു നിരത്തട്ടെ. അപ്പോൾ വൻകരു തനിക്കടുത്തും ചെറുകരു അകന്ന ഭാഗത്തും വരും. ഇനി നമുക്കു കരുക്കൾ ഇന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ ആകുന്നു നില്ക്കുന്നതു എന്നു പറവാൻ തക്കവണ്ണം, ഓരോ ഖണ്ഡത്തിന്നു പേരിടുകയും, അതിന്നായിട്ടു അതതു കരുക്കളുടെ ആദ്യക്ഷരം കൊണ്ടു അതാതിന്നു പേർ കുറിക്കയും ചെയ്യാം. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, ദ എന്നതിന്നു ദേവൻ എന്നും, മ മന്ത്രി എന്നും, ഗ ഗജം എന്നും, ക കുതിര എന്നും, ത തേർ എന്നും, ആളുകൾക്കു പദാതികൾ എന്ന പേരിന്റെ ആദ്യക്ഷരമാകുന്ന പ എന്നും അത്രെ. പിന്നെയും ദേവന്റെ വശത്തുനില്ക്കുന്ന ഗജത്തിന്നും കുതിരയ്ക്കും തേരിന്നും ദഗ (ദേവന്റെ ഗജം) ദക (ദേവന്റെ കുതിര) ദത (ദേവന്റെ തേർ) എന്നും, അപ്രകാരം തന്നെ മന്ത്രിയുടെ വശത്തുനില്ക്കുന്നവക്കു, മഗ, മക, മത, എന്നും, ഇതിൽ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. പദാതികൾക്കും അവയുടെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്ന കരുക്കളിൻ പ്രകാരം, ആദ്യം തന്നെ മന്ത്രിയുടെ വശത്തെ തേരിന്റെ മുൻപിൽനില്ക്കുന്ന പദാതി മുതൽ തുടങ്ങിയുള്ളവെക്കു, മതപ, മകപ, മഗപ, മപ, ദപ, ദഗപ, ദകപ, ദതപ, എന്നു പേർ.

ഇനിയും പലകയിലെ ഖണ്ഡങ്ങൾക്കു, കരുക്കൾ ക്രമത്തിന്നു നിരത്തിവെച്ചിട്ടു, അതാതിന്റെ നേരുള്ള ഖണ്ഡങ്ങൾക്കു, അതാതു കരുക്കളുടെ പേരിൻ പ്രകാരം, പേർ പറയുന്നു. ഒരു വശത്തെ ദേവൻ നില്ക്കുന്ന കളം മുതൽ, മറുഭാഗത്ത ദേവൻ നില്ക്കുന്ന കളം വരെ നേരെയുള്ള കളങ്ങൾക്കു പേർ ഇപ്രകാരം വരും. വൻകരുവിലെ ദേവൻ നില്ക്കുന്ന കളത്തിന്നു ദ൧, പിന്നത്തേതിന്നു ദ൨, പിന്നത്തേതിന്നു ദ൩, അങ്ങിനെ ദ൪, ദ൫, ദ൬, ദ൭ എന്നും, ചെറുകരുവിലെ ദേവൻ നില്ക്കുന്ന കളത്തിന്നു ദ൮, എന്നും പേരിടാം. അ

ങ്ങിനെ തന്നെ മന്ത്രികൾ തമ്മിൽ നേരെ ഇടയിലുള്ള കളങ്ങൾക്കും, വൻകരുവിലെ മന്ത്രി നില്ക്കുന്ന കളം മുതൽ. മ൧, മ൨, മ൩, മ൪, മ൫, മ൬, മ൭, മ൮, എന്നു പേർ. ഇതു പോലെ തന്നെ, വൻകരുവിലെ ദേവന്റെ വശത്തെ തേർക്കളം മുതൽ, ദ൰൧, ദ൰൨, ദ൰൩, ദ൰൪, ദ൰൫, ദ൰൬, ദ൰൭, ദ൰൮, എന്നും, ൟ മുറെക്കു എല്ലാ കളങ്ങൾക്കും പേരിടുകയും എല്ലായ്പ്പോഴും വൻകരുക്കളുടെ വശത്തുനിന്നു എണ്ണിക്കൊൾകയും ചെയ്യേണ്ടുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ കളി തിരുന്നതുവരെക്കും കരുക്കളുടെയും കളങ്ങളുടെയും വിവരം പറയാമെല്ലൊ. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു.

മ൫ൽ	ചെറുകരുവിലെ	ദ വെക്കു.
മ൪ൽ	മെല്പടി	ക വെക്കു.
ദ൫ൽ	വൻകരുവിലെ	പ വെക്കു.
ദ൪ൽ	മെല്പടി	ഗ വെക്കു.

എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അപ്പോൾ നാലുനടുഖണ്ഡങ്ങളിലും, ചെറുകരുവിലെ ദേവനും, കുതിരയും, വൻകരുവിലെ ഒരു പദാതിയും, ഒരു ഗജവും വരും. കരുക്കളെ മാറ്റുന്നതിന്നു അപ്രകാരം പറയാം. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു,

ദ൧ൽ	വൻകരുവിലെ	ദ
ദ൩ൽ	മെല്പടി	ക
മ൨ൽ	മെല്പടി	ക
ദഗ൬ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
മഗ൨ൽ	മെല്പടി	പ
മഗ൧ൽ	മെല്പടി	ദ
മക൩ൽ	വൻകരുവിലെ	പ

ൟ ക്രമത്തിൽ കരുക്കൾ ഇരുന്നാൽ ഇനി ആറുകളിക്കു വൻകരുനിന്നുപോകാം. ആ ആറുകളിയുടെ ക്രമം താഴെ പറയുന്നു.

വൻകരു.	ചെറുകരു.
(൧) ക. ദ൩ —— മഗ൪	(൧) പ, മഗ൬ —— മഗ൫.
ഇവിടെ ക, ദ൩ — മഗ൪ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കുതിരയെ ദ൩ എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്ന കളത്തിൽനിന്നു മഗ൪ എന്ന ഖണ്ഡത്തിൽ വെച്ചു എന്നാകുന്നു. ശേഷം കളികൾക്കും വഴി ൟ വിധെന ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.	
(൨) പ. മക൩ —— മക൪	(൨) പ. മഗ൫ —— മക൪.
(ഇവിടെ ചെറുകരുവിലെ പദാതി മറുപക്ഷത്തിലെ പദാതിയെ വെട്ടി.)	
(൩) ദ. ദ൧ —— ദ൨	(൩) പ. മക൪ —— മക൩.
(൪) ദ. ദ൨ —— ദ൧	(൪) പ. മക൩ —— മക൨.
(൫) ക. മഗ൪ —— ദ൫	(൫) പ. മക൨ —— മക൧.
	(ഇവിടെ പദാതി മന്ത്രിയായി.)
(൬) ക. ദ൫ —— മ൩	(അടിയറവു)

ഒരു കരു നില്ക്കുന്ന കളത്തിൽ മറ്റൊരു കരു വെച്ചാൽ മുൻ ഇരുന്നതു വെട്ടപ്പെട്ടു എന്നു അർത്ഥം. ഏതു കരുവിന്റെയും കാലു ദേവനു വന്നാൽ അരശെന്നു പേർ.

ഞങ്ങൾ വായനക്കാൎക്കു ഒരു ചോദ്യം ഇടുന്നു.

മഗ൬ൽ	ചെറുകരുവിലെ	ക
മഗ൫ൽ	മെല്പടി	ത
മ൬ൽ	മെല്പടി	ത
മ൫ൽ	മെല്പടി	ദ

മന്ദൻ	വൻകരുവിലെ	പ
മലൻ	മെല്ലടി	ദ
ദത്തൻ	ചെറുകരുവിലെ	ക
ഭദ്രൻ	മെല്ലടി	പ
ലക്ഷൻ	വൻകരുവിലെ	ത
രകുന്നൻ	മെല്ലടി	ക
മതന്നൻ	മെല്ലടി	ത

ഇങ്ങനെ വെള്ളംകൊണ്ടു വൻകരുകൊണ്ടു കളിച്ചു നടന്നി നാലുകളിലാ ചെറു കരുവിനെ നിറുത്താമോ?

വായനക്കാരിൽ ആരെങ്കിലും ഇതിന്റെ ഉത്തരം പറഞ്ഞാൽ ശരിയായിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഇനിയത്തെ ലക്കത്തിൽ അതിന്റെ ശരിയായ ഉത്തരം ഞങ്ങൾ പറയാം.

THE SLAYER SLAIN.

CHAPTER I.

(The following story is from the pen of a lady, who has since gone to her rest. It was intended chiefly for the instruction of the young; and is now published in English, partly as a tribute to her memory; and partly in the hope,' that, should it be thought sufficiently interesting and instructive, it may one day assume a Vernacular dress.)

In the town of U—in the beautiful province of Travancore, there lived a man whose name was Koshy Curien. In early life he had been trained in the doctrines of the Protestant Church, but for some years he had gradually gone back step by step to Syrianism. An increasing desire for gain was probably the ruling cause for this apostasy. His conscience felt more at ease under the unmeaning ceremonies of a corrupt ritual, than when listening to the simple truths of the Gospel of a purer faith. His house was the largest and newest in the town; a spacious compound, surrounded by a good wall, in which were many kinds of trees, told you at once the owner was a rich man. Those fine old Mangoes and Jacks, planted by his grandfather, not only formed a pleasant shade round his comfortable dwelling, but their rich and refreshing fruits proved a bountiful provision for food. Cocoanut and Plantain trees placed there by his own hand, mingled their feathery branches together, and afforded coolness and shelter to the little group of happy children playing beneath them.

The appearance of the children with their smooth bright skins and clean cloths showed that a careful attentive mother managed with a clever hand the domestic affairs of this Indian home. No decaying vegetables or unsightly filth were left to annoy the eye or nose, but all were swept away and collected in a heap at some distance. The cattle and poultry were well fed, and lying at rest beneath the cool shade of the trees.

It was the Sabbath morning; and an almost unbroken stillness seemed to pervade the whole place. This calm was however soon to be disturbed; and loud and angry tones, usher into our presence

the master of the house. His tall and portly figure stood high above the group of cowering and terrified objects by whom he was surrounded; and trembling with fear they scarcely dared raise their eyes to his fierce gaze and menacing stick.

"Villains!" he said, "is this the way you treat your master? Is this the way that slaves are to spend their time in idleness, while my crops are wasting in the field? You eat my salt, you take my paddy! But like dogs or jackals, you leave my work undone."

A loud cry, or wail, broke from the timid group, as they shouted forth, "Master! Master! not so; we work very hard six days. This day is not our day. This day is not master's day. We want to pray on this day."

"Liars and thieves!" he roared out; and the heavy stick fell with a crash on heads and backs of young and old; but instead of running away they cried out again, "Master! Oh! master, you are like our father, pity us, help us, do not be too hard upon us, we are not beasts, we are men, we have souls, we will work long and hard for six days. Let us have the sabbath to think about our great master in heaven, and about our souls."

"Souls" he said, "Slaves have no souls. I will make you work every day, or else put you in chains. But it is all your doing", he said fiercely to a fine old man, who stood with his arms folded on his breast, and big tears rolling down his cheek, mingled with blood from a fearful cut above the eyebrows, "It is all your teaching and preaching, and you shall bear the suffering. Seize him! Seize him!" he shouted to the servants; and his stick was raised again to add weight to the command, when the old man's wife rushed in between them, with her first little grandson on her hips; and the blow, that deadly blow, fell—where?—not on old man, not on the old woman; but the poor innocent babe rolled from its grandmother to the earth a little corpse. A fearful shriek rent the air. The women rushed away with their little ones affrighted, and the men crying out, "It is murder! it is murder!" ran down to the low grounds; while the strange words, "It is murder! it is murder!" echoed from every side.

CHAPTER II.

The sounds died away, while the proud man was left trembling in the presence of the old slave and the dead child.

The old man raised not his eyes from the face of the little one for a few seconds; at length in an agony he clasped his hands together, and lifting up his eyes to heaven he gasped forth, "Saviour of mercy, Saviour of love, look down and pity us. Bless and forgive my cruel master. Lay not this sin to his charge, Amen, Amen."—Then stooping down he took up in his arms the little body of what had a few minutes before been the joy and delight of his old age; and then with a boldness, scarcely known amongst his class, and in language almost prophetic, he thus ad-

dressed his guilty master.—"Sir", he said, "I served your grandfather and your father; I was a heathen then; I stole their paddy, I climbed the Cocoanut trees, and when the plantains and mangoes were missing, I was the thief. The finest jacks found their way into my hut, and I feasted on them undetected. I was beaten and put in chains, and I deserved it all; but under you I have served as a christian; I learnt from the book of God to be honest, 'Let him that stole steal no more;' I learnt to be industrious, 'If any will not work neither let him eat;' I learnt to keep the sabbath, 'Remember the sabbath day to keep it holy;' I learnt to serve my master, and take care of his property; I sprinkled ashes near the paddy in the field, and tracked the thief to his home, and made him restore what he had taken; I taught him the command, 'Thou shalt not steal;' I gathered the young ones round me in an evening, and told them to pray for themselves and their master; I asked you to let them go to school on the Sunday, that they might learn to serve you. And now what have I got in return? My poor old body has been beaten twice, and the light and joy of my old age has in a moment been snatched away from me. Now mark my words, not one day more shall these hands toil for you; not another morsel of your food shall enter these lips; I go, and we shall never meet again, unless the same grace, that changed the heart of the poor slave, melt that of my stony master. I go".—And bending beneath the load of the dead child the old man disappeared.

CHAPTER III

The proud man stood alone under the broad heavens, which stretched like a curtain over God's holy Sabbath, whilst two great principles of mercy and cruelty were nicely balanced, and struggling together within his breast. It required but the touch of a finger to turn the scale in favour of mercy, and save him years of remorse. Conscience whispered, "Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy," and had the sweet face of his eldest daughter been near, of her, whose appealing look for those poor degraded ones he never could resist, the scale would perhaps immediately have turned in favour of mercy. But his good angel was absent Terrified at the commencement of the disturbance, she had rushed away; and seizing the hand of her aged grandmother, she almost dragged her along, scarcely stopping to speak, until they were within the walls of God's house, where at that moment they were both prostrate before God, and in the language of our expressive Litany were breathing forth its earnest petitions;—"That it may please Thee, to give us a heart to love and dread Thee, and diligently to live after Thy commandments."

The words of the slave, "We shall never meet again", caused a momentary pang in the breast of Koshy Curien; but resolutely stifling the feeling, he seized a large codda that lay in the veranda, and stalked forth followed by two servants, who, to gratify the pride of their master, called out more loudly than usual to clear

the road. His path lay partly through fields of his own waving paddy; and instead of his heart being lifted up in thankfulness to God, who was giving him such abundance, he was calculating in his mind the immense dowry this would enable him to give his daughter. At length he reached the door of the church, which he attended; and as the people made way before him with low Salams his vanity was at its height; and walking with stately step up the middle of the church he stood before the treasury box, and with great display held between his fingers a large gold coin, which he slowly dropped with a clinking sound into the hole. Was this to quiet his conscience for the murder of that poor child? So perhaps he thought; and passing through the crowd he took his place among the worshippers.

"Sir" said one of the servants, as they returned, "does Master not perceive, that the slaves are not at work?" "Indeed where are they then?"

"They are gone where Master has forbidden them to go."

"Where is that?"

"To the school which they have built, and where a Missionary Sahib goes to teach them?"

"What does he teach them?"

"To read the Bible and disobey their Master."

This man was no friend to the slave; and when he said these words it was to rouse again the angry passions of his master which he feared were softening.

"If the Master allows himself to be disobeyed this time, we shall never have any more power over them, and the crops will spoil in the fields while they spend their time in idleness."

The Master ground his teeth, and something prompted him to say, "Get thee behind me Satan; but this man had gained an ascendency over him, he could not easily shake off; and half hesitating he replied, "Say you so? Then you have my orders; act take the chains; and from this time my word shall be law. Go leave me."

His wife gazed timidly at his still unsoftened features as he threw down the codda and flung himself on his cot. She hastened to set before him his tempting meal; but in vain the savoury morsels were spread. He turned his face to the wall in disgust at every thing, and told her snappishly to take them away. She had exerted her utmost skill in preparing the dishes that she knew her husband liked, and with a look of disappointment she patiently collected them together and removed them out of his sight. Then returning to the side of his cot she affectionately put her hand on his head; it was burning. She dipped a cloth in cold water, and without speaking laid it gently on his forehead; "That is refreshing", he said kindly; "where are the children? where is Mariam?:'

"She is teaching the little ones," replied his wife. And just at that moment they heard her sweet clear voice leading her little sisters in their hymn of praise.

"Shall I call her?" said the mother.

"No! No! I could not bear to look on her now; I have a stern duty to perform; and if I see her face I know I shall relent."

"And why not relent? Why not be, my dearest husband, as we used to be, when we read the Word of God together, and together taught our little ones?" She was proceeding timidly to urge him, when he rudely snatched his hand away and said, "You know nothing about it; be silent. Is it not for her sake I add field to field, and house to house? Is it not for her that I toil night and day; that she may have a dowry worthy of my eldest daughter?"

"The wife's courage failed before these harsh tones; and seating herself on the mat beside the cot, she gently took out her bible, and began to read. He turned himself uneasily on his bed; and at length, by his hard breathing she perceived he had fallen asleep; and gently closing the door after her, she joined her little ones under the mango tree.

CHAPTER IV.

Mariam was a tall handsome girl of fourteen; and had just returned from school, where her father, proud of her talents, had spared no expense to secure her the advantages of a good education. He had for several years paid for her board at the Mission school, where her industry and intelligence had gained for her the high esteem of every one who knew her. At her father's request she had now come home. She was devotedly attached to both her parents: but she had not been long at home before she observed many things which were thoroughly inconsistent in a Christian family. She had been pained more than once at the harshness and worldliness of her, otherwise indulgent, father. She had also wept over the forgetfulness of her gentle affectionate mother, as she toiled through the hours of the blessed sabbath totally unconscious "that this day belongs to God alone, Who calls the hours his own." Her old grandmother was the only one in the family who seemed to realize that "here we have no continuing city," but that we must "seek one to come"; she had little head-knowledge, but she possessed the true secret of keeping her heart right with God. She loved her bible, and her prayers were earnest and from the depths of a humble and penitent heart. She sat listening with delight day after day to the simple stories Mariam drew from the scriptures, as she gathered her little sisters around her.

At the time we speak of they were all sitting near her on a nice large mat under the mango tree, all eager to hear the story Mariam had promised them. The hymn was finished, and all eyes were turned on the little teacher. "Now I am going to tell you about God's love to sinners."

"Oh! but let it be a story, dear sister," they all cried out, "We like stories best."

"Very well, then it shall be a story. Once there was a very great king who lived in a very large beautiful palace with his only son. The

house was all built of glass, and placed on a hill, and so curiously contrived, that the king, whichever way he looked, could see all over his kingdom. All the little villages and the crowded cities were overlooked, and he used to take especial interest in the happy groups of children who used to come out into the green fields to play. The servants in the palace were beautifully dressed, and the king often sent them on messages to different parts of the kingdom; and sometimes some of those dear children were invited to the palace. One day the king and his son were looking down upon one of those happy groups, when they perceived a most dreadful monster watching them, ready to devour them in a moment; but the little ones were quite unconscious of their danger. 'What must be done?' said the king, 'Whom can I send? The danger is great; without instant help they will all be lost.' 'I will go', said the son, 'send me.' and in a moment he laid aside his dignity as a king's son, and rushed down to save those poor little children. He came just as that dreadful monster was making a spring to seize them; he flung himself forward on the monster, and with a heavy blow from his sword sent him yelling to his den. Then when the children saw from what a dreadful death they had been preserved, and who had saved them, they gathered round him, and begged him with tears to stay with them, lest that fearful monster should return. But he said, 'fear not my little ones, look here,' and he showed them a wound he had received in the struggle from which the blood was flowing; 'I will put a mark on each of you, even the mark of my blood, and so long as you keep that you are safe, he dare not touch you, he will flee from you.' So the children were made happy, and the king's son returned to his Father."

When Mariam had finished her story, all were silent for a few seconds, for she waited to see which of them had comprehended her meaning. At length the old Grandmother seemed to give the clue to the whole by saying, "Yes, yes, God is a king, the king of glory." "And his son" said Anna, "is the Lord Jesus Christ; and that monster is the devil; and the little children are ourselves."

Mariam was just beginning to tell them how a knowledge of these things should make us love Jesus, when she was interrupted by seeing a dark face half hid among the trees beckoning to her. On coming near she found it was the youngest daughter of old Poulusa the slave. A few earnest words from the girl brought a cloud over the sweet face of Mariam, and hastening back she whispered hurriedly to her Grandmother. The old lady quickly went into the house, and soon reappeared with certain mysterious looking bottles, for she was famed for her knowledge of medicinal plants, and her decoctions had often proved of great use; and taking the hand of her grandchild, they followed their little dark guide over mud banks and jungle, till they were lost to view.

(TO BE CONTINUED.) p. 80